

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



TAKVİM
VE POSTER
HEDİYELİ!

OUT



HAYATI ALAYA ALABİLİRİZ

CEM YILMAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

CEM YILMAZ | MURAT MENTES | ECE İPEKÇİ | ZÜLFÜ LİYANLI | HAKAN BENTRİLLİ | EMRAH SERİES | SİNEM SİL | SELÇUK ALTUN | MURAT UYURKULAK | ALİ LİDAR
PELİN HATİO | YILDIZ KIZILMAZ | CANER ÖZAYDINLI | ELİF TÜRKÖLMEZ | M.K. PERKER | HAKAN BİCANCI | NEBİL ÖZGENTÜRK | GÜVEN ERKİN ERKAL | ÖMÜR ÜZEL | VEDAT ÜZTÜRK
ERTUĞRUL MAVIOĞLU | BUĞRA GÜLSOY | HANMET BENOÜT | ÖZAN BİNGÖL | LEVENT GÖNENCİ | ALPAY ERDEM | HAYDAR ERGÜLEN | DÜNDAR HIZAL | SEZEN ÖZYILDIZ | KUTUB ŞİMŞEK | REHWAT

2020'ye edebî çizgiromanın 12 klasiğiyle başlayın

Tüm okuyucularımıza mutlu bir yeni yıl dileriz



◆ Sıradan Zaferler



◆ Portekiz



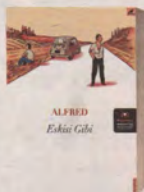
◆ Oğulların Diyarı



◆ Epileptik



◆ Fotoğrafçı



◆ Eskisi Gibi



◆ Pyongyang



◆ Brodeck Raporu



◆ Yut Beni



◆ Civata Kafa



◆ Ghost World



◆ Güçsüz Düşmezsen...

"2 X 2 = 4" demek neden zordur? Arif Işık, Cem Yılmaz'a benziyor mu? Sözcükçiler mi sayısalcılar mı daha çok iş yapıyor? Komedyenlik ne zaman saygın bir meslek oldu? Zenginler neden mutsuz? "Kara Murat benim!" demek mantıklı mı? Mizah ile felsefenin ne ilgisi var? Asıl büyük esprileri halkımız mı yapıyor?.. **CEM YILMAZ**'a buluştuk, yeni sorulara yeni cevaplar aradık.

TÜRKİYE BİR İNSAN OLSAYDI ARKADAŞIM OLURDU



"İçinde kahkaha çınlamayan bilgelik nedir ki?" diyor Nietzsche. Mizah ile felsefe ilişkisine nasıl bakıyorsunuz? Siz de yavaştan filozoflaşıyor musunuz?

Sanmam ki öyle bir şey olsun. Ne zaman ki bir kötü komedyene dönüşürsünüz, o zaman daha fazla felsefe yapıyor gibi görünüyorsunuz. Yani hüküm vermeye başlayınca bir komedyen, ahlak kesiyor gibi görünmekten sakınmaz. Mesleğinde bir problem varmış da daha güllü dallı bir yererleli etmek arzusundaymış gibi bir havaya bürünür. O zaman, "Eyvah, bir komediyeni kaybediyoruz, bir filozof da pek kazanmıyoruz" gibi bir şey oluyor.

Mizah ile felsefe arasında bir bağ yok mu?

Ben yaptığım için köklerimde fikir ve düşünce olduğunu biliyorum. Fakat onun sistemli bir düşünce olduğunu ve giderek insanları aydınlatan ana kaynak olarak çok önemsenmesi gerektiğini sanıyorum. Bir çengel atmak, bir soru (şareti) oluşturmak belki... Komedi, bir fikri empoze etmekten geri durur.

ASIL İŞİ SAYISALCIAR YAPIYOR

Kimdir komedyen?

Azerbaycan'da duyduğum bir söz var: "Özüne marifetli bir iş bul" diyorlar, boş işlerle uğraşan birini gördükleri zaman. Ben de işimi çok marifetli bir şey gibi değil ama bir kader gibi sahipleniyorum hep.

Ve?

Sözel bir iş bizimki. Halbuki dünyayı sayısalcılar konforlu hale getiriyor. Sözcükçiler de üzerine konuşuyor. Okulda "inek" dediğimiz çocuk, hayatımızı kolaylaştıracak bir mühendislik neticesi çıkarıyor. Biz de "Bunun altında ne yatıyor biliyor musun dostum..." falan diyoruz.

BENİM NAZARIMDA "ÖTEKİ" YOK

İnsanların çoğu işe yaramaz mı yani?

Öyle demedim. Bugün toplumdaki "kaba, sert" değilmiş tiplerle hep beraber 60 bin yıl önceye gitssek eminim hayatımızı onlar kurtaracak. Biz gene mağarada durup "Beyler tehlike geçti mi?" diyeceğiz. Onlar "Merak etmeyin, mamutları öldürdük, artık saldırırmazlar" falan diyecekler. Öbürü ateş yakacak, benki ağaçları kırıp barmak yapacak. Biz de "Bunun altında yatan mevzu ne? Himmm..." falan diye konuşacağız. Onun için kendimi o anlamda da bir "alfa insan" saymıyorum. Komedyenlik eski bir meslek ama karizması modern zamanlarda oluştu ve oradan nasipleniyoruz diye düşünüyorum.

Soytarıklı eski adı, malum...

Ötekileştirme diye bir mesele var. Siz ise ötekini güldüren, onun güvenliğini sevgisini kazanan bir sanatçısınız. Yanılıyor muyum? Sizin için bir "öteki" var mı?

Ben hiç kimseyi "yaşamasına lüzum olmayan biri" olarak görmüyorum. Bu manada bir "öteki" elbette yok benim nazarımda. Çoğulcuyum yani. Farklılıkların farkında olmaktan zarar değil yarar sağlamak gerekmez mi?

Gerekir herhalde? Fakat...

"Toplumda türlü türlü insan olması bir zenginlik değil midir?" derler. Oyledir muhakkak. "Peki bu zenginlikle ne yapmak istiyorsun?" Mesele bu. "Özüne marifetli bir iş bulmak" toplum için de elzem zannımca.

Dolayısıyla..

Bir kriz anında hepimiz otomatikman yanyana geliyoruz. Diyelim deprem herkesi yuvasını yıkıyor. İyi de bizi fay hatları mı birleştirmeli birader? Normalde depremde insanlar birbirini geçinmemiş insanlar olurlar.

Sahneye çıkmak paraşütle atlamak gibidir. Tek farkı, paraşüt yok.



BİRLİKTE GÜLDÜĞÜMÜZE GÖRE O KADAR DA BÜYÜK BİR PROBLEM YOK

Düşüncelerinizi neden hep "Sanıyorum, bana böyle geliyor, galiba..." gibi sözleri katarak ifade ediyorsunuz? Bazen de soru cümlesi kuruyorsunuz. Kesin konuşamaz mısınız?

"2 x 2 = 4" demekle gerçekten zorlanıyorum. Buynuk vermek, emretmek haddim değil. Her şey değişiyor neticede. Kimileri fazla kendinden emin, kesin konuşunca şahsen hoşlanmıyorum. Bir insan o anda tam bizim yanımızda durmuyorsa, başka bir işle meşgulse onu suçlama hakkı elde ediyoruz sanki. Belli ki ben özümde faydalı başka bir iş buldum, niye ahengimi bozuyorsun?

Hayal kırıklığına uğrayanlar "uzlaşma" arar. Siz mizahınızla bir uzlaşma teklif ediyor musunuz? Evetse, bu teklifin arkasındaki hayal kırıklıkları neler?

Tüm insanlığın ortak hayal kırıklığı diyebileceğimiz hadiseler vardır. Dünya savaşları mesela... Benim şahsi hayal kırıklıklarım çok, bir sürü... Ve birçok insanla da bunu paylaşıyorum sahnede. Kimileri onaylayarak gülüyor, kimileri yepyeni ve sürprizli bir şey duyduğu için gülüyor. Bunun bir adım sonrası, "Arkadaşlar birbirimizin dizine vura vura güldüğümüze göre, pek de bir problem yok değil mi?" duygusu açığa çıkıyor. Yani katıla katıla gülerken birbirimize katlıyoruz bir bakıma.

Ortak paydalar var yani!

Bizim yediğimizi yemeyen, bizim gibi ibadet etmeyen milyonlarca insan bazı konularda bizimle hemfikir. "Hey, ortak paydalarımız var!" lafı da gölünç değil mi? Ya ne olacaktı? Kesin ki saygın paydaları eşit değiller, içler dışlar çarpımı yaparsın olur biter. Ya beni ikiye böleceğiz ya seni ikiye çarpacağız...

ARIF İŞİK'I ISLAH ETMEYE ÇALIŞIYORUM

Arif ışık karakteri ile aranızda büyük fark var. Entelektüel ve erdemli biri olarak tanınıyorsunuz. Fakat Arif ışık gibi yüzeysel ve kurnaz bir karakteri canlandıryorsunuz. Neden böyle?

Arif ışık'a aramızda diyelim büyük fark var. Olsun da zaten. Niye kendimi yazıp oynatayım? Fakat biraz düşününce... eğitimi, dünya görüşünü, önceliklerini, reflekslerini beğenmediğimiz bu "yüzeysel ve çikaro" insanlarla aramızda sahidin çok mu fark var? Ötekileştirdiğimiz kimselere hiç mi benzemiyoruz? Ben o adamı uç film boyunca terbiye etmeye çalıştım. Her filmde biraz daha akullanıyor, dikkat ederseniz.

Akullanmanın yolu ne sizce?

Bahane ile gerçek nedenleri zayırlamak sanki... Umutsuz değilim... Lakin gördüğüm kadarıyla bahanelere fazla müracaat ediyoruz. Kimi "Eskiden çok fakirdik" diyor, zengin çocuğu da eroin kullanıyor ve "Babam bir kere bile saçımı okşamadı" diyor. Saçımı okşamamışım!...

Acıyı, gözyaşını, fakirliği ve giderek ölümü yüceltmek yaygın görülen durumlar. Siz ise

konumuzun gereği mutluluğu, kahkahayı, refahı ve hayatı, yaşamayı yüceltiyor gibisiniz. Öyle mi?

Çünkü derhter, meseleler zaten orada boylu boyunca duruyor. Biz gülüp eğlenirken Azrail "O kadar eğleniyorlar ki canlarını almaya kıyamadım" diyorlar. İnsanların ne acıyı planları var gelecekle ilgili. Bense o kadar vaktimiz olduğunu düşünmüyorum.

Yani!

Refahın, mutluluğun, bolluğun içinde de kırık dökük, belalı, üzücü birçok şey olabilir. Ne demek ki bolluk? "Bir elim yağda ve balda! Hay Allah ne yapacağım şimdi ellerimi?" Orada bir alkaklık yok zannediliyor. Bütün mızah minbuste ayakta yolculuk edince çıkıyor zannediliyor. Her Ferrariye oturduğunuz zaman "Arık eşyaye ihtiyacım yok çünkü çok hızlıym" mi dersiniz? Hayır!

DAHİ ANLAMINDAKİ DE

"Doktor bu ne!", "Eğitim şart", "Ateş, su, toprak, tahta!", "Uzaylı da olsa insan insandır", "Hani marjinal bızdık!", "Tamamen duygusal!" gibi birçok tabir sizin sayenizde doluşuma girdi. Dil hakkında, dil bilinci konusunda ne düşünüyorsunuz? Ben de "İşte sen bunun, olsun, ot"u çok kullanırım. Yar dil çok düğün ve özen gerektiriyor. Öte yandan dilin canlılığı daha ziyade konuşmada kendini gösteriyor. Kendimi bir dil uzmanı veya dil bilenece katki getiren bir yazar olarak görmüyorum halyle. Türkçenin içinde yaşayan insanlardan biriyim. Öte yandan "Bağlaç olan 'de' ayrı yazılır" gibi kıtlar neredeyse bir palaya dönüştü. "Dahi anlamındaki de"yi ayrı yazmak da seni "dahi" ne yapıyor bakalem!...

Biz gülüp eğlenirken Azrail "O kadar eğleniyorlar ki canlarını almaya kıyamadım" demiyor.



Sizin tabirlerinizi kullanmayan yok neredeyse...

Bazen muhabatı da oluyorum onların, "Yeni senaryo kitabım çıktı" yazıyorum mesela Twitter'a. Altına diyor ki, "Reklam kokan hareketler bunlar Mike!" Ama o benim lafım!

"KARA MURAT BENİMİ" DİYEMEM

"Bir silah ne kadar temiz olabilir"
diyorsunuz Yahşi Batı'da. Zafer kazanmaya,
silahlanmaya, yenmeye, galibiyete inanıyor
musunuz?

Binlerce yıllık savaşlar tarihini düşünüyorum, o savaşların ilk beş dakikasında öldürüldümherhalde. Kendimi Cengaver Asil olarak da göremiyorum, "Kara Murat benim!" diyen kala balığın içinde de göremiyorum. Bizans kalesine tırmanırken üstüme yağ dökülse aklıma Bepanten gelir benim. "Ben niye bu kaleye merdiven dayadım, çıkıyorum ki?" Bunu sorarsam da Bizanslılar beni hemen öldürürler.

"Mizahın da tıpkı ciddiyet gibi
en büyük destekçisi ölümdür"
diyor Umberto Eco. Ölümlü
bir tehdit olarak mı yoksa
bir eşitlik imkânı olarak mı
görüyorsunuz?

Herkesi eşitleyen bir şey olarak
görüyorum ölümü. Ölümden sonra
hayata inananlarla inanmayanlar arasında da
bir ayrım görmüyorum. Sorguya çekilmekten
de hiç rahatsız olmam. Kaldı ki biri bana neden
sorsun ki olan biteni? Bilmeyen biri soruyorsa
dostane bir sohbet olur bu: "Neler oldu yaşarken
öyle..." Bilien biriyse sormaz zaten. Anlamı değil.
Ölüm düşüncesi, bir emniyet duygusuna da
bağlanabilir: "Hayatı alaya alabiliriz" demek istiyor
herhalde Eco. Vadenin varlığı herkesinmalumu, bir
Kirk Douglas'ta işe yaramıyor bu, geçen gün 103
yaşına girmiş.

SAHNEYE ÇIKMAK, PARAŞÜTLE ATLAMAK GİBİ

Sırrınız ne? İnsanlar sizi zeki buluyorlar.
Fakat başarınızın tek unsuru zekânız
değil sanki!

47 yaşındayım ve insanlar bana "Çok zeki" falan
dediği zaman ben üzülüyorum. Bunu artık benim
çocuğuma söylemeleri hoşuma gider. Neticede
işin içinde bir zanaat var. 1920'lerin vodvilinden,
1930'ların radyo programlarından, 1950'lerin canlı
TV monologlarından bir mekanizma çıkarılmış. Bazı
mesleki kitaplar var. Bunlara 30-35 yaşından sonra
baktım ben ve çok mutlu oldum: İnsiyaki olarak
dizayn ettiğim şeyin literatürdekarşılığı olduğunu
gordum.

25 yıldır sahneye çıkıyorsunuz.

Nasıl bir şey bu?

Sahneye çıkmak paraşütle atlamak gibidir.
Tek farkı, paraşüt yok.

"İnsanlar zaten gülmeye hazır geliyor"
diyorlar.

Neden aca ba?! [Gülüyor.]

ÇOCUKLARIMIZ MİRASIMIZI REDEDEBİLİR

Uyarlığın, çocuklarımızı olan
sorumluluğumuzdan doğduğu fikrine
katılıyor musunuz?

Çocukların nasıl bir gelecek arzıladıklarına, neyin
içinde yaşadıklarına bakmadan, biz kendi idealimize
göre bir şey yaratıyor ve buna da "mizah" diyoruz.
Ama çocuk bunu istiyor mu? Bilmeyiz.

Mehmet Ali & Akşamsefası

"Dahi anlamındaki
de"yi ayrı
yazmak da seni
"dâhi" mi yapıyor
bakalım!

Çocuklarımız için neyin iyi olduğu düşünüyoruz yanı?

Sıklıkla babalarımızın, dedelerimizin laflarıyla konuşuyoruz. Halbuki kendimiz gençken, çocukken o sözlerden bunalmıştık. Bizim kuşağa "Televizyon izleme" diyorlardı, şimdiki çocuklara da "Tabletle oynamak" diyorlar. Reddi mirası anlamlı bulduğum bir yerdenbakıyorum meseleye.

Biz yaşarken tarihi şahsiyete dönüşüyoruz. Analogdan dijitale geçtik ve bizim "nostalji" dediğimize, çocuklar "tarih" diyor...

Hem analog hem dijital çağı bilen ilginç bir kuşağız. Bu bizi 'uzman' yapmasa da bir avantajı bence. İnsanın iş dünyasını zenginleştiren biryönü var.

"1 milyon kitap" kampanyasına destek verdiniz. Karikatürlerinizi, senaryolarınızı kitaplaştırdınız. Size göre kitapların önemi nedir?

Senaryokitabı teknik bir metin ya, böyle bir şeyin yokluğundan çok mustarip olduğum için sevilen filmlerimin senaryolarını kitaplaştırdım. Meraklısına bir fayda sağlar belki diye. Kitap okumaya, 14-15 yaşlarımda başladım. Aydın Boysan'ın bilimkurgusu vardı, onu okumuştum. Romanla ilğim biraz zayıftır. Biraz da kitap benibulsun isterim. Yüzde yuz aynı fikirde olmadığikitabı okumaktan çok zevk alırım.

KARİKATÜRİSTLER FİLM YAPMALI

25 yıl önce karikatüristsiniz, stand-up yaptınız ve sinemaya geçtiniz. Sizin yolunuzu izleyen başkaları çıkmadı pek...

Karikatürçülerin sinema yapmasını çok isterdim, çok azı o işe gönül verdi. Engin Ergönültaş, Behiç Pek, Latif Demirdi, Tuncay Akgün, Mehmet Çağçağ, Kemal Aratan, Umur Sarıkaya, Yüğit Özgür, Ersin Karabulut... ve daha niceleri sinemaya epeykatkı getirebilir. Bizim sinemanın hayatınıkurtaracak oyuklerin, fikirlerin oralarda olduğunu düşünüyoruz hâli.

Toplumdaki dönüşüme siyasetin kaynaklık edebileceğini düşünüyor musunuz?

Siyasetartık toplumların yükselişinde bilim ve sanat kadar etkili değil gibi görünüyor bana. Öteden beri yönetenlerin öncelikleri ve değerleri ile toplumun meseleleri arasında bir örtüşme olmadığı görülüyor. Bizim herhangi bir sivil bireyde erdem olarak saydığımız şey siyasetçide vucut bulmuyor. Dolayısıyla hiçbir zaman siyasi gündeme ilgi duymadım.

KARAKOMİK FİLMLER, YENİLİK VE RİSK

Karakomik Filmler serisinin 3. ve 4. filmleri, Deli ile Emanet vizyona giriyor. İlk iki film nispeten az ilgi gördü. Neden yaptınız bu filmleri ve izleyicinin reaksiyonu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Komedi sinemasında, tüm sanatlardaki gibi, yeni yaklaşımlar geliştirmek gerekir kanaatinde. İzleyiciye hep aynı ürünü sunarsın, onlar da alışmışır, işi tatır da memnundur. Buna itirazın yok. Ücretsiz garantilerle, taahhütlerle, al-ver ile yolumuz Mehmet Ali & Akşamerası

is. Yenilik hatırına riskalmak lazım gelebilir. Biz daha ucuza, daha dar kadroyla, daha az emekle yapmadık Karakomik Filmler'i. Dahası aynı anda ikişer film sunduk. Bu tür yeniliklerin izleyiciyi duraksattığını anlıyorum. Bir de bu hikayelerüzerine 15 senedir kafa yoruyordum. Karakomik Filmler'in sinemamızda anlamı bir yerli olacak mı, onu görmek için biraz beklemek icap ediyor sanırım.

Eleştirmenlerin ve sinemacıların çoğu filmleri epey beğendi altında.

Evet, öyle oldu. Müktesebatına, ustalığına itimat ettiğimizbirçokinsanın beyanları benimutlu etti.

TÜRKİYE'Yİ, ARKADAŞIMI SEVER GİBİ SEVİYORUM

Türkiye bir insan olsaydı, nasıl biri olurdu? Bu, reklamcılıkta yapılır. Bir marka insan özellikleri taşıyor gibi tasarlanır. "Bu otomobil bir insan olsaydı nasıl biri olurdu?" sorusu sorulur mesela. Markalar insanlaşmaya çalışıyor, insanlar da markalaşmaya çalışıyor. Şaka gibi!

Evet...

Türkiye bir insan olsaydı benim arkadaşım olurdu... Aslında şu hâlde de ülkemizi bir arkadaşım gibi seviyorum artık. Yurt dışından dönüştü, "Ay çok Türk

Mizahçı memleket insanına merhametle yaklaşır.

vardi" derler ya, böyle söyleyenlerin Kapikule'den içeri alınması taraftarıyım. Çünkü çok Türk var içeride! Milî özellikler taşıdığımız ilkelime kadar hissediyorum. Bir insan olsaydı, Türkiye akıllı, esprili, merhametli, dirayetli olurduyide düşünüyorum. Çocuksu bir tarafı da var. Çocuksaflığı, çocuk merakı, rahatlığı da iyi bir şey. Bir de Türkiye'nin hayatta kalma güdüsü çok güçlü. Türkiye bir insan olsaydı, espriden almayan, şaka kaldırılabilen biri olurdu.

Mizahçıların ülke insanını az veya çok aşşaladığı söyleniyor. Ne dersiniz?

Hayır, bu doğru değil. Mizahçı memleket insanına merhametle yaklaşır. 'Merhamet' anahtar kelimedir. Bir empati, sempati duyduğün şeyle şakalaşırsın. Benim siyasetten uzak durmamın sebebi bu. Ben semivmorum ki şakalaşırsın o işle. Ama vatandaşla, sivil atmosferdeki herkesle şakalaşmak isterim, onlar da benimle şakalaşıp isterim.

Mizahı toplumsal, ortak bir değer olarak görüyorsunuz?

Elbette. Ben profesyonel bir komedyen olmayı reddediyordum. Sokakta insanların, bu dili konuşan, ortak geçmiş paylaşılan insanların esprisinden daha kıymetli bir şey yok. Bu bizim yaşama azmimizi diri tutan bir güvencedir. Bunun yüzü suyu hürmetine insanlarga başlıyoruz. 🌟



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteye.org>



**MURAT
UYURKULAK**

Nazilerin meşhur ve meşum propaganda bakanı Joseph Goebbels, “Kültür kelimesini duyduğumda elim silahıma gidiyor,” demişti. Bizdeki muktedirlerin de tarih lafını duyduklarında elleri balyoza gidiyor.

BALYOZ

İzmir’i Bornova ilçesinde büyüdüm. Denizden biraz uzaktı, yeşili boldur, havası temizdir. Vaktiyle Zengin Levantenlerin sayfiye yeri olarak tercih etmesi, burada köşkler, konaklar yaptırması boşta değildi. Rumların yoğun yaşadığı bir bölgeymiş yüz yıl önce. Sonra 1923 alımı mübadelesinde çoğu gitmiş. Kalan bir avuç Rum da 6-7 Eylül 1955’teki yağmanın korkusuyla göç etmiş.

Bizimgibi mübadelede Yunanistan’ın Selânik ve Kavala gibi kentlerinden Bornova’ya gelen ailelerin bir kısmı, Rumlardan kalan evlere yerleştirilmiş. Asırların mimari birikimiyle inşa edilmiş, bahçeli, iki katlı, güzel evler... Ben de on üç yaşına kadar öyle bir evde yaşadım. Yazları serin, kışları sıcak olurdu, çünkü duvarları neredeyse bir metre kalınlığına. O duvara açılmış pencere girişinden oturup sokakla seyredirdim. Bahçesinde siyah beyaz gaga taşlarından örülmüş bir tavuškusu mozağı, küçük, zarif bir havuz, su çekmek için bir koca ve kızalardan kühnar dolu koca bir çam ağacı vardı.

Yüküklü, ne tavus kalidi ne havuz ne kuyu ne ağaç. Bir müteahhit yerine beş katlı bir apartman dikti, o apartmandaki dairelerden birine yerleşti. Yazları soğuması, kışları ısıtması dert, çirkin, abus, baktır bin bina...

Sokağın karşısında, muhtemelen hali vakti yerinde bir Rum’a ait, daha gösterişli bir ev vardı. Hatırlarım, bakımsızlıktan dökülüyordu, ama o haliyle bile pek güzel görünürdü. Onu da müteahhide verip apartman yapmak istediler, fakat bina tarihi eserdi, koruma altındaydı, çivi çakmak bile izne tabiydi. Yine de yıkmanın yolu buldular. Dampirli bir kamyon, güyageri geri manevra yaparken binaya çarptı. Zaten bakımsızlıktan sallanan yapının yarısı göçüverdi. Kaşla göz arasında diğer yarısını da indirdiler, yerine bizimkinden bile korkunç, yedi katlı bir apartman kondurdular. Bugün o iki sefil apartman, sokağın iki yakasında, birbirlerine somurtmakla meşgul. Ben çocukken sokakları eski Rum evleriyle süslü Bornova’da, on beş-yirmi Levanten köşkü ve meydanındaki Katolik kilisesi dışındakileri yapı bırakmadılar. Güzelim Bornova bir beton çölu artık.

On iki bin yıllık Hasankeyf’i gözümüzün önünde yerle bir ediyorlar. On beş yıl önce gitmişim Hasankeyf’e. Büyülenerek gezmişim, ortasından sirlil şiril akan suyun kıyısında nefis balıklar yemiştir. Hafızamda kalan o şahane görüntünün, hem de azami elli yıl ömrü olan bir baraj projesi uğruna yok edilmesini aklım almıyor. Kim, nasıl bir zihin, kendi ülkesine bu kötülüğü yapabilir?

Pantokrator Manastır Kilisesi’nin hemen yanındaki eski büyük ahşap bir binanın nasıl buharlaştığını gösteriyor. Kâzım Karabekir’in yaşadığıymış meğer o. Nasıl, niye, ne zaman yıkıldığını kesin olarak bilmiyor kimse. Öylece gidirmiş, yerinde yeller esiyor şimdi. Tarihinin sadece mimarisine değil, meşum şahsiyetlerine de saygısı olmayan bir ülke burası. Rant, para, kâr hirsıyâ gözü dönmüş vahşilerin ülkesi...

Sanat tarihi okudum iki yıl, çalışmam gerekiyordu, devam edemedim, bıraktım. Mühîş bir hocamız vardı: Profesör Doktor Rahmî Hüseyin Ünal. Anadolu’daki tarihi camileri slaytla eşliğinde anlatırdı. Selçuklulardan kalma, şimdî adını hatırlamadığım bir caminin resimlerini gösterirken gözleri dolmuştu. Zira caminin içindeki oymalı ahşap sütunlar, yağlı boyayla, berbat bir mavîye boyanmıştı. İlgen in belediye başkanı, “Kök eskmiş bunlar, boyayın,” demiş zira. Kutsal saydığımız camilerde de alamamız bu düzeyde iştâ.

Sirkeci’deki Vlorâ Han’ı düşünüyorum, Art-Nouveau tarzında, eşsiz, nefis bir yapı, dokülmüyor bakımsızlıktan, eminim birileri yıkılınca da yerine şöyle betonarme bir bina dikelim diye pusuda bekliyordur. Tipki İstanbul dört bir

köşesinde, sırf geride bıraktığı boşluğu otopark olarak işletmekübruna, birgece vakti anınsız kurdaklanıp küll ettikleri eski ahşap evler gibi.

Tarihle, tarihesierlerle kurduğumuz çarpık ilişkiye ve restorasyon skandallarına dair hikâyeler, örnekler bitmek bilmiyor. Nisî istilardan, işgallerden, savaşlardan kurtulup ayakta kalmış tarihi zenginliklerimizi yok ediyor muktedirler. Neredeyse coccusu birkin, o yüzden çok tehlikeli, çünkü akilla, olgunluka, bilgîyle alakasız, adeta barbarca bir neşenin tezahürü. Yaşadığı topraklara baktığında asırların zenginliğini değil, hâlâ yeterince fethedilememiş, yağmalanamamış, ganimetleri toplanamamış bir düşman ülkesi; bir türlü sığmadığı, yerleşemediği, sahplı hissetmediği birküfür diyarı gören zihniyetin tezahürü... Kendi vatandaşına bu kadar rahathain damgası vurulmasının sebeplerinden biri bu. Memleketin kaynaklarının üzeneye çekirge sürüşü misali şuşürken en ufak bir vicdanazabı duymamasının, ahlaiki muhasebe yapmamasının da...

Nazilerin meşhur ve meşum propaganda bakanı Joseph Goebbels, “Kültür kelimesini duyduğumda elim silahıma gidiyor,” demişti. Bizdeki muktedirlerin de tarih lafını duyduklarında elleri balyoza gidiyor. Sadece geçmişimizi değil, geleceğimizi de yıkıyorlar. Hafızamızı siliyorlar, estetik algımızı, süreklilik duygumuzu, hayat damarlarımızı darmağın ediyorlar. Asilhanet bu değildir! ✨



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sosyal medyada birileri ki fotoğraf paylaşmış, geğenlerde. İstanbul’un Zeyrek semtinde,

Bir bakıyorsunuz üç.
Bir bakacaksınız hiç.



Özlemir Aşkın "Sessiz" jüriden

Bir korkusuzluk aldı yürüdü çevremizde
Sen çıkardım



Gençler'in "Özlemir" jüriden

Gülmenin yeri hayatımda çok
büyük. Beraber gülebileceğim
bir çevrem olsun istedim...

Hangisi
Niçin

OT

CANER ÖZYUURLU

Fatih Sultan Mehmet'i oynamak mı, Metallica'nın solisti
Clifford Lee Burton'u oynamak mı? Hangisi? Niçin?

Cliff Burton'u oynamak. Çünkü sorumluluğu daha az. Bir de dönem
kostümü giymiyorum ben, banyor beni.

Kamera önü mü, kamera arkası mı? Hangisi? Niçin?

Kamera arkası. İnsanlar bana bakmıyorken daha rahat ediyorum.

'Bohemian Rhapsody' mi,
'Müslüm' mü? Hangisi? Niçin?

Queen hayranı biri olarak filmin muhafazakar
bakışçısı beni üzdü. Müslüm hayranı
olmadığım için filmin muhafazakar bakış
açısını da çok sallamadım. İkisi de benzer
yerlerden kötü benim için.

Tim Burton mu, Quentin
Tarantino mu? Hangisi? Niçin?

Tarantino. Diyalog yapısını çok seviyorum
ve diyalog bir filmde en önem verdiğim
şeylerden biridir.

Muhalefik mi, uyumluluk mu?
Hangisi? Niçin?

Otoriteyemuhalefet, bireyle uyum.

Gişe filmi mi, sanat filmi mi?
Hangisi? Niçin?

İkisine de aynı ayrı zamanlarda ihtiyaç
duyuyorum. Hem seyirci hem de
yapımcı olarak.

Güldürmek mi,
korkutmak mı?
Hangisi? Niçin?

Gülmenin yeri hayatımda çok
büyük. Beraber gülebileceğim
bir çevrem olsun istedim hep. Ben
de bu atmosfere katkıda bulunmayı
seviyorum galiba.

Oynadığınız rollerin içerisinde
İspanak Namık mı, kendisini
Samuray zanneden Kamil mi?
Hangisi? Niçin? İspanak Namık.
Çünkü İspanak Namık'ın her halta
başka bir macerası vardı. Tiyatro
ise her akşam aynı. Bu beni biraz
zorluyordu.

Nitelik mi, nicelik mi?
Hangisi? Niçin?

Kendi kariyerimde bir on
senedaha nicelik demeyi
düşünmüyordum. Çünkü
onlarsa interaktif
geliyorçünkü.

Tecrübe
olmadan
nitelik de
zor geliyor.



EMRAH
SERBES

“BİR BEHZAT Ç. HİKÂYESİ”

KÖTÜ ZAMANLAR

Kötü zamanlardı, her apdan, hep karanlık, hep kışağmur... Kuyumcu cinayetle uğraşıyorlardı. Fali bulabilmek için bütün gece itin götün peşinde koşmuş, sabaha karşı Ulus'ta bir börtökcüye zıylışseti kapığı. Oturduktan zaman ayaklarından sıyışseti başkomsir. İki gündür Bent Ders-i'nde, Hıdırlık Tepede, Çiğin'de taban tepiyorlardı. Fali bulamamışlarmı suç ortağını bulmuşlar, olayda kullanılan silahı ele geçirmişlerdi. O silahbımlık için de gece vakti iki evin kapısını kırılmışlar, Behzat Ç. bu yüzden yeni atanan savo Faruk Günbay'a tartışmıştı. Tartışmadan beri telefonu susmak bilmiyordu, bir yandan Tahsin arıyordu, bir yandan Şevket.

"Tahsin ikidir beni de arıyor," dedi Hayalet. "Bu savcısane dedi?"

"Başır çağırdı. 'Gerçeği buldunuz ama hukukdışı yollarla buldunuz, şimdi bizbu gerçeği ne yapalım' dedi."

"Sen ne dedin?"

"O zaman bu gerçeği götümüze sokalım, dedim."

Harun işkili gözlerle onu süzdü. "Öyle bir şey söylemedin değil mi abi?" diye sordu.

Behzat Ç., Cinayet Büro Amirliği'nde başkomsir, hayata karşı işlenen suçlar uzmanı, baş ve işaretparmaklarıyla bunun kökünü ovdu, salınlığınde rahatsız edici bir şeyler vardı. Börtökcünün buğulmuş camlarına bakıyordu. Ankara aynıydı, insanlar da: Çaresiz, karanlık, kasvetli... Günlere gitgede kısılmış, çalışanlar işe yetişmek için gecenin karanlığında yollara dökülmeye başlamıştı. Ayazdan katlaşılmış yüzlerle bir arkalardan itiyormuş gibi hızla yürüyorlardı.

"Neyse," dedi Harun. "Olan olmuş, boş ver. Şu börtöğü yiyelim... Bayram Usta! Nerede kaldı bizim börtökler?"

Bayram Usta, zamanın insafsızlığına uğramış ufak telek bir itiyardı. Kırplıklarla dolu karamış suratıyla gülümse, edivle finrın kapığını aralayıp içine baktı, "İki dakikaya çıkıyor komiserim," dedi. Fırının kapığı açılınca, sabaha kadar aç karnına kostüran polislerin nefsinigıldıkayantazebörek kokusu yayıldı içeri. Behzat Ç. o güne kadar Hayalet'in doğru düzgün bir şeyler yediğini pek görmemişti. Hayalet'in bile karnının açtığı belli oluyordu, ayrıca Akbaba, yirmi dörtse ne sonra o gün izne çıkmaya karar vermişti, kötü zamanlardı, şahiden.

Hayalet'in telefonu çalmaya başladı, açtı, kısılmış gözlerle bir süre dinledi. "Emn misin?" diye sordu. "O mu?" Eliyle telefonu kapatıp "Otelci Şükür arıyor," diye açıkladı. "Şu aşığıdaki otel. Bu olayda şoförük yapan Faik varya, oraya inmiş."

"Dur dur dur," dedi Harun. "Şu börtökler gelsin ondan sonra. Daha açık konuşayım, şu

börtöğü yemedem hiçbir yere gitmem. Biz de insanız."

"Tamam Şükür," dedi Hayalet telefona. "Yarda börtökcüdey, bir şeyler yiyelim, geliyoruz biraızdan. Gerekiirse sen adamı oyal."

Bayram Usta tepsiyi fırından tezgâha almıştı. Börtökləri ince ince kesti, fazladan yarımşar porsiyon koyup tepeleme doldurdu tabakları, garson masaya getirdiğinde üstlerinde yoğun bir duman tütiyordu hâlâ. Tam o

Ankara aynıydı, insanlar da:

Çaresiz, karanlık, kasvetli...

Günlere gitgede kısılmış, çalışanlar işe yetişmek için gecenin karanlığında yollara dökülmeye başlamıştı. Ayazdan katlaşılmış yüzlerle bir arkalardan itiyormuş gibi hızla yürüyorlardı.

arason beş yaşlarında cılız bir çocuk gecenin ve ıslak kaldırımların içinden koşarak geldi, dükkânın camından baktı, gözleri dehşetle büyümüşü, "Sabri Abi, Sabri Abi" diye bağırdı Hayalet'e. "Otelci Şükür'ye bıçak dayadılar. Yetişin abi!"

Polisler apartorpar kalktı, "Usta bunlar paket olsun," dedi Harun çıkarken. "Sen bunları güzelece pakete, finna koy, soğumasın. Biraızdan geleceğiz."

Sonunda işler
yoluna girse bile
kötü adam sen
olursun. Olsun.
Bu oyunda kötü
adam benim.



சின்ன
தாசு



*“Dünyaya faydalı
olma yollarını tarayan
ve başkalarıyla dert
ortaklığı kurdukça
zenginleştiğini
fark eden bir
kadının portresi...”*



ECE

TEMELKURAN

BİLİN Kİ...

Her öldürülen, dövülen, tecavüz edilen kadını birlikte hepimizin insanlığından bir parça daha gidiyor. Biz kadınlar, sanki bir savaşın silahsız bırakılmış tarafı gibi durmadan "avlanıyoruz".

Şunu düşünmüyorlar.

Bir kadın için sokak ortasında dans etmek ne kadar zordur. Bir kadının sokak ortasında dans etmesi için bir sürü cesur ve güvenilir kız kardeşe ama daha önemli risk görünür olmak için başka bir çarenin kalmamış olduğuna inanması gerek.

Şuna akılları eriyor.

Kadınların ülkeler boyu dans etmesi için bir şeye ama en çok birbirlerine inanıyor olmaları gerek. Ne etseniz de inancı yok edemezsiniz. İnanç, havadan da sudan da daha hızlı kaçır elden, tutamazsınız, yakalayamazsınız, bastıramazsınız.

Şundan haberleri yok.

Korku dağları beklerken, korku kanun olmuşken sokaklara kadınlar çıkar. İnsanlık tarihi boyunca böyledir bu. Siz onları sonradan, işler biraz normale döndüğünde, yazılı tarihte görmesiniz ama kadınlar, söylenmesi gereken doğruyu ilk söyleyenlerdir. Kadınların direnci -işkenceci polisler söylemişti bana bunu- ürkütücüdür.

Şundan haberleri yok.

Kadınlar insanlık tarihi boyunca ilk kez bu kadargüçlü, eğitilmiş ve politik olarak deneyimlidir. Daha önemlisi ilk kez ne güçlü olmaktan ne de bu yüzden yalnız kalmaktan korkuyorlar. E, bunun da bir sonucu olacak elbet! O dans sadece bir dans değil dünyayı ele geçiren bir dalga. Geliyorlar ayol, geliyorlar!

Şuna akılları almıyor.

Gelecek, kadınların. Fakat bu demek değil ki "Sıra bizde. Bu sefer de biz erkekleri ezeceğiz, iktidarılarını kesip atacağız." Biz, dans eden ve dans edenlerin yanında yer alan kadınlar, başka ve daha önemli bir şeyin peşindeyiz: Ali & Akşamseferi

size zulüm olmayan bir dünyayı kuracağız. Ve siz erkekler o dünyada daha mutlu olacaksınız. Mutluluktan, neşeden ve daha iyi insanlar olmaktan korkuyorsanız gidin evinizde korkun.

Şunu kabul etmiyorlar.

Her öldürülen, dövülen, tecavüz edilen kadını

birlikte hepimizin insanlığından bir parça daha gidiyor. Biz kadınlar, sanki bir savaşın silahsız bırakılmış tarafı gibi durmadan "avlanıyoruz". Ama av sezonu bitti. Cevap veriyoruz. Kendimizi ve kız kardeşlerimizi savunuyoruz. Önce dalga geçeceksiniz, sonra sinirleneceksiniz, sonra bastırmaya kalkacaksınız ama en sonunda kabul edeceksiniz.

Şunu anlamıyorlar.

Faşizm ve tutucu dindarlık kadın düşmanıdır. Faşizmin ve tutucu dindarlığın yanında saf tutan kadınlar, kız kardeşlerine, gelecekte doğacak bütün kız çocuklarına, dolayısıyla da kendine ihanet içindedir. Kendine ihanet ihanetlerin en büyüğüdür. Ve sonucu sizi, ta kendinizi öldürür.

Şunu görmüyorlar.

Bizim güvenmemizin kadın düşmanlarını nasıl ve neden ürküttüğünün farkındayız. Bu korku bin yıllardır dünyayı yönetiyor. Ama dünya artık bizi istiyor. Bizim doğa ve insanın bir bütün olduğunu söylememizi istiyor. Dünya artık onu dışı bir Atlas'ın omuzlamasını istiyor. Şimdi bizim zamanımız ve zamanı gelen gerçeklerin ortaya çıkmasını kimse engelleyemez.

Kız kardeşlerimiz,

Eğer siz de bazen şüpheye düşüp "Bu kadını değil, insanlık meselesidir" gibi cümlelere kendinizi kapıyorsunuz şunu bilmeniz: Eğer kadın olarak ve kadın olduğunuz için saldırdınız, kendinizi bir kadın olarak savunmaktan başka yol yoktur. Kadının da insan olduğunu kabul etmeyenlere insanlık öğretmek için önce kadın olarak haklarınızı sahip çıkmalısınız.

Kız kardeşlerimiz,

Öfkeyle bağırın, polisten dayak yiyen, kelepçelenen kadınlara bakıp sakın sanmayın ki o kadınlar farklı. Siz daha akıllı, daha becerikli veya daha güçlü değilsiniz. Bilin ki sadece sıra henüz size gelmedi. Ama susarsanız gelecek. Bağırın, dans edin ve kız kardeşleriniz destek versin. Korkmayın. Çünkü

kadınlar varsa korku yoktur. Kız kardeşlik varsa gerisi kolay. ✱

Dünya artık onu dışı bir Atlas'ın omuzlamasını istiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TEK YOL KADIN DEVRİMİ

"En olmayacak şeyler, hiç başına gelmeyeceğini sananlara olur."

Nermin Yıldırım, Unutma Beni Apartmanı



TUNA
KIREMITÇİ

Tam "Efendiler, devrimler tükendi, isimiz robotlara kaldı" falan derken ne görelim, Avrupa'da yine bir hayaletdöğüşler. Üstelik sadece yazık kitapda değil, Şili'de, Lübnan'da, Ukrayna'da, Kenya'da, Türkiye'de de rastlanıyor kendisine.

Bu seferki hayaletin bazen başörtüsü, bazen sivri topuklu ayakkabısı, bazen rastası ya da mini eteği var... Uçuşuyor saçları kendi yarattığı rüzgârla.

Gerç yaralı bir hayalet; sırtında bıçak, göğsünde kurşun, kollarında jilet, yüzünde deriz zileri... Ama düşünüzüz efendiler: Hangi hayaletyaralı değildir ki?

Kulak kesilin ki duyusınız zamanın döşüşüz tüneline yankılanan ayak seslerini.

Ademoğulları olarak derhal fark ediyor ve "Hafazanallah" diyoruz. Bu devirde hayalet mi kaldı? Dinimiz bizi korumaz mı? Karl Abi adaleli işi yitirene vermemiş miydi devrim işini? Devrimler çağı kapanmamış mıydı Moskova'da mideye indirilmiş Big Mac'ten beri?

Derken bir de bakıyoruz, bu yeni hayalet kadınımsı. Kadınlarım. Derin bir nefes alıyoruz, burakarak bıyıklarımızı. Hayalet okfeşi ama biz de sakı değiliz; biliyoruz herhalde feminizm diye bir şey. Onu görmezden gelmeyi iyi kötü öğrendik. Rahatlıyoruz, oyuna aynen devam.

Ama efendiler, bir başka diyoruz bu hayalet. Sanki diri olup hesap sormak ister gibi. Kadın ama belli olmaz; alıyoruz babadan kalmasopalarimizize. Böylegördük babamızdan, Hazreti Nuh'tanberi.

Tek Tanrılı dinlerin bizedev kıyağı olan itidatı eksik etek bir hayalette kapracak değiliz ya!

Hiç olmadı öldürülmesine ses etmez, katline iyi hâl indirimi uygulay, iki töre, üç beş mobbing ile adam ederizolur biter!

Hayaletsehaletliğini bilsin canım, akıllı olsun!

Sonuçta hayalet de olsa kadındır; isterse evliya olsun!

Şu dünyadaki tek gerçekeyrim ezenle ezilenarasındayken biz değil miyiz bu tek gerçekeyrimi örtbas etmek için tarih boyunca insanlar arasında sahte aynılar uydurdu duran? Bunu yapabildiysek hayaleti de geldiyi yere geri postalarız ebet. Aksi bozar delikanlılığı, adam gibi adamlığı, aileni buyusa

büyüttüğümüz oğulları savaşta sürüp birbirlerini öldürtmeyiz... Ele geçen şehrin kadınlarını ganimet saymayız...

Ama o da ne? Sismik bir enerji patlaması çarpıyor ruhumuza, şaşıyor felek. Bir cisim hızla yaklaşıyor. Kahvedeki televizyonda birden kadın cinayetlerini Las Testis dansıyla protesto eden kadınlar belliyor. Sanki onlar değil, doğa dans ediyor. "Doğa Ana" sözünün anlamını ilk defa idrak etmek zorunda kalıyoruz; panzerden korkmayan fındığıbı kadınlaraşaşkın başın bakaarak.

Anlıyoruz ki olay bizi aşılıyor. Bir yerlerde bir fay kırılıyor, uzayda bir enerji hasıl oluyor**, istikrarlı hâyaller hakikate evriliyor**.

Doğulanlar öldürünlere baş kaldırıyor ki şu evrende daha büyük bir devrim görülmüştür.

Ortaçağ'da cadı diye yakılanı tekrar şifacılar, evlerine tıkanları Amazonları, cariyeleer Bâcyân-ı Rum'a dönüşüp zincirlerinden kurtuluyorlar. Baş açığı-kapalı, eteği minisi-basmalı, kınalı avuçlusu, dövmeli omuzlusu... Asla yalnız yürümeyenler... Gece kendi şehirlerinde yalnız yürünen korkmakları sığımsız olanlar... Gezeginin hüneri ve artık kurusuz sakınları... Yunus gibi zarif ama icabında onun kadar yemlemezler...

İktidarımızın yegâne teminatı kaba gücümüz ise kadınların artık bizden çok daha iyi kavradığı siber

teknoloji, genetik ve yapayzekâ karşısında çekik-komatan hallice. Kırmı akına gelirdi? Yandı gülüm ketan helvalı Vay bizim köse sakalımızı Uyan uyan Sigmund Amca, şu feleğin işine bakal!

Bari etrafa dikkatle bakalım. Daha önce görmediğimiz, karşılaşıncı başımızı öte yana çevirdiğimiz çok alametler göreceğiz. Öldürülen, sömürülen, çocuk yaşta evlendirilen, tecavüz kurbanı kadınların fotoğraflardaki gözlerini: Özgecan, Ceren, Zehra, Aslı, Didem, Pippa, Sierra...

Sonra da bu en gerçek, en kozmik devrimi nasıl karşılayacağımızı düşünelim. Ona kuccakçağ dünyanın dişilik ve şefkatle kurtulmasına yardım mı edeceğiz, yoksa dinözorlar misali yok mu olacak pek kıymetli Y kromozomlarımız, Doğa Ana'nın sabrı taşmış gücü karşısında?

Pekidevrimden sonra ne olacak? Tabii ki gerçek insanlık başlayacak. Öldürülenlerin değil, doğulanların insanlığı.

Okulduğumüze kadarkitarihi çocuklarına "Barbariklar Çağı" diye okutacak olan insanlık... Ursula Le Guin'i, Susan Sontag'ı, Buket Uzuner'i, Leyla Erbil'i, Türkân Saylı'nı, "Neytiyem ben dans etmeyeceğim devrimi" diyen Emma Goldman ablamızı özümüzse insanlık... Doğanın insanlığı...

Öldürülenlerin değil, doğulanların çağı başlayacak.

Erkeklerin yalmak için çok çalışmalarını gerekeceği bir çağ olacak bu; bu satırları yazanı dahil.

"Bizinsanın ceddiziy.gelecek mutlu insanın" diyen Melih Cevdet Anday'ın en dışı hisleriyle müjdediği insanlığın çağı. ✨



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteoy.org>

Mehmet Ali Akşin Efendi

*Erkin Karay (Bir röportajından) **Gaye Su Akpol (İstikrarlı Hayalet Hakikatları)

DÜŞMANI ÇOK OLMAK İYİ ŞEYDİR

SELÇUK
ALTUN

"Samsun Maarif Koleji, 1969 mezunları için"

4926- Elton John'un produktörlüğünü de üstlendiği "Rocketman"de onun gençliği, ünlü bir şarkıcı olma süreci, alkol ve esrar buluşma ile diğer psikolojik sorunları ön plana çıkıyordu. Filmin sonunda yazılı mesajlarda onun son 28 yıldır ağzına alkol ve esrar koymayı, hayır işlerine 450 milyon dolar harcadığı vurgulanmıştı.

30.09.2003 tarihindeki Sotheby's müzayedesinde, onun sanat koleksiyonundan 481 obje satışa sunuldu, geliri AIDS ile mücadele kuruluşlarına devredilecekti. Müzayede katalogundaki küçük bronz heykele (adı, Ayık Tanrı Bir Kelebeği Beslerken) görür görmez vuruldu, onu alıp bir romanına kapak yapmalydı. Telefonla katıldığı açık artırmada 27 bin boyundaki heykeli aldım ve o, 2005 ürünü "Annemin Ölmemesi" Sarkılar'ın ön kapışına kondu.

4927- "Rocketman" izledikten sonra 16 yıllık katalog bulup, heykeli daha önce göz ardı ettiğim detayları inceledim. Heykeltıraş Antoine-Denis Chaudet (1763-1810) onu Fransa ana kraliçesi için yapmıştı ve orijinali Louvre Müzesi'nde sergileniyordu. (Bir bronz heykel kalıbı döktükten sonra ondan bir düzine kadar kopuk tuiretilir.) Parisi ziyaret kismet olursa ilk isim Louvre'da gidip Cupid'e, İstanbul'daki kardeşinin selamını iletmek olacaktı.

4928- (S)ULAK!

4929- 1992 Edebiyat Nobel'i verilen Avusturyalı yazar Peter Handke, Sırp Kasabı soykırımı Milesevi'e verdiği destek yüzünden halen eleştirilmekte. 19.10.2019 tarihli The Economist'e göre Handke, Slobodan Milesevi'nin cenazesinde bir anma konuşması yapmıştı; ona göre 8000 Bosnalı Müslüman yetişkin ve çocuk, Avrupa'da yardım dindarı koparmak için Bosnalılar tarafından öldürülmüştü. (Oysa eylemin bir soykırım olduğuna dair ilk mahkeme kararı vardı.) Bosnalı yazar Aleksandar Hemon onun için fışkıran Bob Dylan'i demiştir.

Kitaplığımdaki zorlanarak okuduğum Handke romanlarını bulabilirsem tasfiye edeceğim

4930- Tarih Terimleri Sözlüğü – Bekir Sıtkı Bayсал, TDK: **Mumcu:** Yenici ocağında cavadlardan sonra gelen, yeniciyağına bağlı oniki kişiden her biri. **Peşkeş:** Yabancı elgilerin padişahlara getirdikleri armağanları divan günün vezirlerin önünde sergileyen. **Rüüs:** Vezir, beylerbeyi, tımar ve zemat sahipleri dışında kalanbütün devlet görevlilerine verilen göre kâğıdı. **Samsuncu ortası:** Yenici ocağının, savaşta kullanılan köpekleri yetiştirmek ve yetiştirmek görevli kişisi

4931- "Edebiyat" sözcüğünün başında "edeb" alması, aforizma ile kinaye arası bir tuhaflik değil midir?

4932- Kuresel kültüratazi: Ressim Maurice de Vlaminck (1876-1958) şampiyon bir bisikletyarıçısı ve anarist La Libertaire gazetesinde köşe yazarıydı. / Honore de Balzac (1799-1850) tıknaz, çirkin bir adamdı ve okunu kontes Evelyn Hanskey'a işitti. Heyhat o evlydı ve yaşlı bir kocası vardı. Kocası önce Balzac'a evlenmeye sözü verdi ama beklenen ölümünden sonra Balzac'ın öl yil daha beklekti. Nihayet evet dediğinde Balzac da ölümcul bir hastalığa tutulmuştu. / Dünyanın ilk ciltiskitabını Penguin yayınevi 1935'te yayımladı, bir yıl içinde 3 milyon kitap satacaklardı. / Susan Sontag, Columbia Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ndeakademisyenlik yaptı; ona entelektüellerin Natalie Wood'u derlerdi. / Nüktedan yazar Mark Twain'in üç köpeğinin adıydı; Bilmem, Bilmemez ve Bilmeyiciydi. / Susan Sontag'ın son sevgilisi fotoğrafçı Annie Leibovitz (gerekçide) fotoğrafçılar çekmek istediği ünlü erkeklerle yatardı. Birkaçının ismini biliyorum ama dedokuduyu sevmem...

4933- Yalnızca Jaguar resim ve heykelleriyle süslü loş bir kütüphane.

4934- "Hey Gidi İstanbul'dan – İslam Çupri, 1995: "Çiçek Pasajı'nın içinde simdielde olduğu gibi bir neşş köfte, lahmacun ve içli köfte tepeşleri birbirleri izleyip uygun adım disiplinle gire, ne herpani kikiñi nana seşş tağın, bir yayılmacı taarruz taktiğini ayağa kaldırabilir, ne de "Çiçek Pasajı'nın Levanten havası, arabesk bir kaset denizinde habbe habbe boğulabilirli, bir görgü, bir giyim, bir akademik konuşma ve nezih eşitip yapma podumuyı idi, o zamanlar.

Beğölü'nün Türk aristokratlarının üç kuşağı, ekaliyet kolonisinin soy ağaçları, dededen babaya, babadan oğla geçen akol alışkanlığı "Çiçek Pasajı'nı devamlı mekân tutarak sürdürür, özellikleorada raki içmek, Pera okulu inceliği ve zarafetinden geçmiş olmanın zahmetli diplomasisi gerektirdi

4935- "Bile İsteyen" den şir şiddetinde dizeşler – Zeynep Özmen, 2019: – Seyvillim – beri – zümünden soy

-Herkeslerin uzağı vardı ben çok çağırđım -Yan yana durup bir dize olmuşlğum bile var -Bak bu yağmurun göğüsünde uyumlaşık var -Huzur bir kitabın sayfaıyla sayışıklık -Dante okudum bir erkeği optimum beyaz

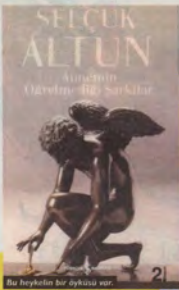
4936- Şirlerden seçtiğim ve şir şiddetinde okuduğana düştüğüm dizeşleri altı okurken, hatta onların kisi veya üçünden de neo-şirler uddüğünü görebilirsiniz. Görebilir misiniz?

4937- Katalan yazar Enrique Vila-Matas, ressim Joan Miró'nun (1893-1983) torunu David'in yakın arkadaşındı. Enrique ile David, Miró' ciftinin bir öğle yemeğine katıldılar. Miró'nun yemik boyunca hiç konuşmıyıp başka dünyalara dalması ünlüdür. Öğle yemeği boyunca üstat yalnızca yemekte olduğu tavuğın kemiklerini izleyip, ağzını açmaz. Karşı ise hiç ağzını kapamaz, odada bekleyen hizmetçiyile devamlı emir temizliklerini irtatır. Miró'nun her gün bir kadeh kırmızı şarap içme hakkı vardır, diğerlerilatlarını yerken, o kadehini kaldırıp, 1930'ların bir devrimdi sloganını neşeli bir şekilde yineleyip ("Yaşasın Anayasa") birden susacaktır.

4938- "Kırmızı Kalem Kutusu"ndan – Baki Ayhan T: 14. Düşmanı olmak "Düşmanı çok olmak iyi şeydir. Düşmanı çok olanın her vakit dostu da çok olur mu? Bilmem. Fakat düşmanı çok olanın dostları sağlam olur; bunu bilirim. Çeşit çeşit düşmanların varınsın. Göz göze kavgaya eden, arkadaşın gelirmine karşılık, iriliş, ufaklık, güçlölü, güçsüzlü. Göz göre kavgaya edenle karşılaşmak tatlıdır. Arkadan çelme takmaya çarşama uğramak baş ağrıyı gibi bir meseledir. İnsine karşık verinir, algırdır almazsın. Bir de manyak olsun düşman vardır. Kendini devayınasından görür, bütün dünyayı dübüdüñün tersiyle görür. Seni hey şeydığını söyleyerek saldırı, hıznı alamaz bir daha atılır üstüne, yana çekilirsin, yuvanırlar! Bu soy düşmanla kavgaya tatsızdır, çünkü karşında devayınasa varmış ki gölgeden başka bir şey yoktur." (Orhan Selim, Akşam, 20 Kasım 1935)

4939- Kitap öneriler: Şir Dünyadan İbare (Nâzım Hikmet Üzerine Yeni Çalışmalar) – Haz. Olcay Akyıldız & Murat Gülsöy, BU Yayınevi / Asimayip Beslenler – Ertuğrul Maviöğül, SEL / Pertev Nâli Boratav – Mete

Çetik, İletişim / Arkadaş Mekuplan (EÖz, A.Özayalçner, K. Özer) – Haz. Yalçın Armağan



CAN / Mahaledeki Hayalet – İrem Ertuğrul, Ketebe / Geçedese – Ferhan Sensoy, Ortaoyuncular Yay. / Otis Abi 9 – Yılmaz Aslantürk, KŞ Yay. / Selçuklar – Erkan Göksu, Kronik / Utunlanlar, Hiç Bilinmeyenler ve Bilinmek İstemeyenler – Erol Uyepazarı, Oğlak / Sake Yem mi? – İsmail Barım, Kendi Yavını / Seçme Şiirler – William C. Williams (Çev. Güven Turan), YKY / Behçet Hoca – Hilmi Yavuz, Everest.

4940- 18.11.2019! Tiyatromuzun divası, ustaların ustası, birikimli ve yigiti kadın Yıldız Kenter'i (1928-2019) yitirdik. Fiziyi ve özgün sesiyle sanki tiyatro için yaratılmıştı; anısına saygıyla. (Yıldız Kenter: Demirel'in bir rüportajını okumuştum. "Hiç aşk mektubu almadım" demişti. İçim burkultu duve hemen bir mektup yazdım.)

4941- Tiyatromuzun yenge yöneticisi Muhsin Ertuğrul'un Yıldız Kenter'e (Ankara, 12.12.1948) mektubu:

Yıldız, iki gözüm kızmı, Bugünsenin meslek hayatına ilk adımı attığın mübarek gün gündür. Mübarek diyoruz, çünkü Shakespeare gibi bir dâhinin (ONİKİNCİ GECE) kadar güzel bir eserinde Baş Kadın rolü oynayarak sahneye atılmış, şimdiye kadar çok az bahıyara rasıp olmuştur. Fakat sakın bu başlangıcı seni gürürlükten sürüklemesin, bilâkiss daha çok çalışmaya ve daimi bir tevâzuyla bağlaşı. Esasen ben seni dürüstü ve kuvvetli seçiyenden bunu bekliyorum.

BUGÜN'ün hayatında çok uğurlu olmasını bütün kalbimle diler, sana TANRI'dan muvaffakiyet, sıhhatve saadet temenni ederim.

4942- Geçen eýköl ayında, İstanbul küresel bir modern sanat müzesi kazandı. Dolapdere'de, Koç Holding'in bizlere bir armağanı olan ARTER, mimarisive açılış sergileri ile içimi ısıttı.Orayakırkirticisanatve kültür kitabevini ziyaret için bile gidebilirim. Dörtayışındanberi tanıdığımve başanlarını Kitap için'dealkışladığım yetkin küratör Ede Berkmen de orada...

4943- 14.11.2019 tarihli Cumhuriyet Kitap ekinden: "1950-60 yıllarında yazılan köy romanları baştan aşağı şivedir." İrfan Yalçın (doğ. 1934)

4944- Başanık iş adamı ve Santa Farma ilaç San. A.Ş.'nin Yönetim Kurulu Başkanı Erol Kiresepi, üniversiteden dönemdesımdır (BU/73). 1990'lı yıllarda kimî muzayede salonlarında karşılaşıp, sohbet ederdik,geçen sonbahar ortak bir dostun kızının düğününde aynı masada buluşmak hoş bir sürpriz oldu. Kendisi TİSK yönetim kurulu üyesi, merkezî Cenevre'de bulunan Uluslararası İşverenler Teşkilatı'nın yönetim kurulu başkanı ve önemli bir koleksiyonerdir.

Kasım ayında Boğaziçi Üniversitesi Vakfı'nın bir projesi için Levent Selamoğlu ile makam odasına girdiğimizde ikilim, duvarlarıSabri Berkel, FahrulnisaZeid, Nejad Melih Devrim, Mübin Orhon vb. tablolarıyla işli şildi. Duvarların önündeki yatay masalarErol'un dünya liderleriyle görüşmelerinden fotoğraflarla doluydu. Vladimir Putin'in onu dinlerkennot alması kinayeliydi. İlaç sanayidine genel müdürlük yapıpısolan Levent'le sohbetlerinde onun uluslararası platformda ülkenize yaptığı katkılara kulak masafini oldum. O sırada ben görüşme masasının üstündeki Avicenna'nın (İbn-i Sina), Latince ve 16. yüzyıl ürünü ("Arabi Medicorum Principis, Canon Medicinae") nadir tip kitabına odaklanmıştamantinelinde safarideydim.

Kitaplar, Elias Canetti

"Hamsun'u çevirmek benim için şiir yazmak gibi bir şey."

Behçet Necatigil

NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ



"Çağımızın yazarları arasında, orijinal yaratıcılık yönünden Hamsun'u kenara itebilecek tek bir kişi bile göremiyorum. Üslubu dış görünüşüyle ihtiyaç ve süsten uzaktır. Güzellik onun sadeliğinde gizlidir... Anlatırken felsefe yapar. Ama onun önceden ne diyeceğini kestirmeye çalışmak boşunadır... Ahlakı bir dogma, sosyal bir hipotez ortaya atmaz. Onun düşünceleri bir ideal kadar hürdür."

Maksim Gorki

times.com.tr



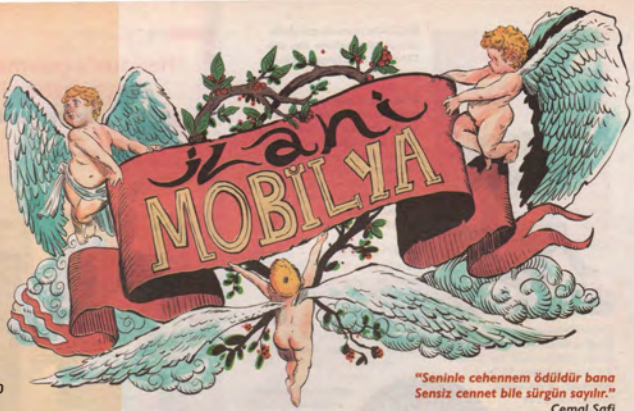
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

iyi ki kitaplar var...



REWHAAT
ARSLAN

**"Bu yüzden yitiği
biz, başka bir
suçtan değil
Tek cezamız
umutsuz
bir özlemlerle
yaşamamız."**
İlahi Komedya /
Cehennem IV.37.40
Dante Alighieri



**"Seninle cehennem ödüllü bana
Sensiz cennet bile sürgün sayılır."**
Cemal Safi

Bayra mpaşa IKEA'nın girişi yılbaşı ağaçlarıyla süslenmişti. Bu yanıp sönen LED ışıklarla kaplı plastik çamların önüne dev hediye paketleri dizilmişti. Arap oldukları dillerinin ahenkli sıcaklığından anlaşılan turist bir aile, bu püantiyeli parlak kutuları kendilerine oturak yapmış, üstlerinde dinleniyorlardı. Ailenin küçük kıızı bir elinde tam kafasından ısırdığı zencefilli kurabiye adamı tutuyor, diğer eliyle yeni saç ektrimiş babasının götüyle ezdiği simli kurdele ucunu çektişiyordu.

İstanbul'un her AVM'sinde poşet taşımaktan bitip düşmüş, serbetli tatlı yemekten şekeri fırlamış, hali vakfı yerinde zengin bir Arap kafkayı dinlenirken görülebiliriz. Ama Sinan, IKEA'da olmalarını garipsemmişti. Buradan aldıkları malzemeyi melekterlerinde mi monte edeceklerdi yani? İlahi formlara sahip mimarileriyle inşa edilmiş evlerine BILLY kitaplık mı koyacaklardı? Tek parça ağaçtan mamul üzerine hat desenleri işlenmiş oymalı rahlelerin önüne çok renkli HEDBLOMSTER minder mi serceklerdi?

Muhafazakar kültürü içselleştirmiş Fatihli bir ailede yetişen Sinan'a ters geldi bu düşünceler. Sonra bu ailenin klasik AVM'lerden sıkılmış, sevinçli bir aileye aklına. Büyük ihtimalle böyleydi durumları. Bir de IKEA'yı görmek istemişlerdi belki de.

Peki, Sinan'ın burada ne işi vardı?

İKEA'nın Christmas konseptli giriş katından yukarı ağır ağır çıkan senit yolun üzerinde düşündü bunları ve sordu içinden kendine; "Benim bu sıkıştığım yerinde isim ne?"

Aslında orada üç kişiydiler. Rümeysa, Eyüpcan ve Sinan. Üç arkadaş, üç sırada, üç abdestli baştılar. Dante'nin Cehennem'inin Limbus katında adını zikrettiği üç Müslüman can gibi İKEA'nın mobilya bölümüne vardılar.

**İnsanı
şair edecek cinsten
bir imkânsız aşk
bulmuştu fakat Tanrı
bunu dillendireceği
söz sanatını ondan
esirgemiş, hünerden
yoksun
bırakmıştı.**

Aynı semtin çocuklarıydılar. Aynı imam hatipate haremlik selamık okudular. Okul çıkışı At Pazarı'nın oradaki kafelerde çaya çekirdeğe düştüler. Közde ısıttılar elmalı nargile içen ellerini. Şuuru tokeztlemeyen şeylerigünahtan saymayı bıraktılar. Bir merak saldılar. İlahi Komedy'a da o vakitler aldılar. Kura çekip paylaştılar ciltleri. Cehennem Sinan'a düştü. Araf Rümeysa'ya, Cennet Eyüpcan'a. Okuyup anlatacakları her biri kendi cildini. Bir türlü fırsat bulamadılar. Çok zaman geçti üstünden. Unuttular.

Rümeysa güçleşti sonra. Çevresindekileri zebanleştirip bir huriye dönüştü. Güzel bağları başını. Bir eşkiya eşi gibi her an tetikte. Üzerine Blogan yazılmış kilitli bir kepek kapak. Güzel bağları başını Rümeysa. Sağının tel

görtürmesin diye değil de ağrısını dindirsın diye sanki. Fazlaça düşünmenin ağrısını. Güzelliğiyle ne halt edeceğini düşünmenin.

En çok da siyah giydiği Rümeysa. Bileklerini her daim açıkta bırakan kısa pantolonlar. Siyah babetlerini içine uzandı yeşil damarları ayaklarının. Daha güzel bir yeşil görmemişti Sinan, siyah bu kadar yakışan.

Yüzünün yarısı kadar ağzı, bir tek beyaz gülün.

Sinan içten içe severdi Rümeysa'yı. Ve fakat söyleyemedi. Dante'nin Beatrice'e beslediği aşk gibi imkânsız süruklerdi sevdası. Bir de okumaya yazmaya sevdalıydı Sinan. Edebiyat fakültesine girdi. Şair olacaktı. Olamadı. İnsan şair edecek cinsten bir imkânsız aşk bulmuştu fakat Tanrı bunu dillendireceği söz sanatını ondan esirgemiş, hünerden yoksun bırakmıştı. Teslim oldu kaderine, bıraktı yazmayı. Okudu sadece.

Rümeysa, Mimar Sinan'da okudu. Geleneksel El Sanatları'ndan mezun oldu. Modern eburlar, çağdaş hatlar çalıştı. Sonra belediye masa başı işe girdi.

Eyüpcan ezelden beri militandı, siyasiydi, Hira Dağı ülke sınırları içinde olsa tüfek kuşanıp çıkacak kadraz eşkiya'dı. Gözaltına alındı birkaç kez. Orada artık ne telkin ettilerse devleti bir çizgiye geldi. Osmanlı torunu olaraçkıktı içinden. İşız gezdirdi bir müddet. Sonra Rümeysa onay okuydu da belediyeye girdi.

Sinan'ın da belediyeye girsin diye çok dil döktü ikisi ama Sinan içinden "Ne belediyeymiş

arkadaş, „mina koyayım ya!” diyerek reddetti.

Sinan insanın içinden ettiği küfürün gnahtan sayılamayacağına inanıyordu. Dilin ucundan dokülmedik kimseye bir zararı yoktu küfürün. Fakat zihni çok alışmıştı bu düşünceye, refleksi çevirmişti. Beyindeki fikri her kıvılcımın arkasından sinkaflı bir küfür mutlak patlak veriyordu. Yuvarlak gözlüklerinin ardında parıldayan Peyami Safa'vari hınzırlığın, Necip Fazıl'ımsı zekanın teminde bu içe atılan küfürün payı büyüktü. Çehresi çevresine hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını müjdeleyen ruhani bir çember çekiyordu. Bir gizemli gaz, bir sır sıvası, bätini bir bulut kaplıyordu Sinan'ın etrafını. Rümeyse

**Rümeyse
severdi Sinan'ın
bu sisli havasını.
Gizem ki
bir anlamda
erkeğin
tesettürü.**

severdi Sinan'ın bu sisli havasını. Gizem ki bir anlamda erkeğin tesettürü.

Oysa Eyüpcan gizemsiz, dümdüz adamdı Sinan'a göre. Ve artık Rümeyse'nin kocasıydı. Bir ay önce evlenmişler, gösterişten uzak, sade bir duğun yapmışlardı. Fatih'te teraslı bir eve yerleşmişlerdi. Evin eksiğini dediğini IKEA'dan düzmekişlerine gelmiş, Sinan'dan, arkasında yayıncılığını yaptığı çocuk kitaplarını taşıdığı

Caddy marka geniş bagajlı bir arabası var diye yardım istemişlerdi. Sinan eski dostlarını kırmamış, arabacıları olmayı kabul etmişti.

Hem bu vesileyle evde yerleri süpüren onca kitap için de bir kitaplık bakacaktı. Aklıdaydı ne zamandır. Yeni mobilyacıardan görüp

beğendiği kitaplıklar bütçesini aşyordu. IKEA'dan bir kitaplık ismi görür, diye düşündü Sinan.

Ama yine içinden "Ne isimiz var bu avradını sktığının yerinde" diye geçirmeden edemiyordu.

Onlar ki, Az Pazar'ın şahlanan gençliği, eski kafanın yeni yetmeleri. Nereye gitmişti heyecanları, yemin etmeleri? Bir bayram arifesi Valens kemerinin izbesinde, bakır dudaklarıyla ilk kez uzuz şarap içmeleri ve gargara yapıp günah tükürmeleri nereye gitmişti?

Nereye olacaktı, IKEA'ya tabii ki.

Üç arkadaş IKEA labirentinde dolanıp duruyor, her biri ayrı bir evmiş gibi tasarlanmış teşhir odalarında soluklanıp eşya bakıyorlardı. Rümeyseve Eyüpcan el ele tutuşup kendilerini üçlü koltuklara atıyor, rahatlık testiyorlardı. Sinan ise girdikleri her odada kendini misafir gibi hissediyor, bir berजे sigıg eski arkadaşlarının yeni aşklarını seyrediyor, sıkılıyor. "Skerim böyle aşkın ızdırabını!" diye geçirdi içinden. Belediyeye girmemekle hata ettiğini düşündü. İki arkadaş her gün birlikte belediyeye gide gele an gelmiş onu unutmış, birbirlerine düşürün olmuşlardı. Kim bilir nasıl bir anda birleşmişti elleri, hangi kuytuda öpüşmüşlerdi? Dante'nin Cehennem'inin şehvet katında aç çeken Francesca ve Paolo'nun aşkına benziyordu halleri. Sinan'a göre, onu yok sayarak, unutarak, arkadaşlıklarına ihanet ederek suç işlemişlerdi. "Resmen şehvet suçlu bu .mini skim!" diye geçirdi içinden.

Rümeyse ve Eyüpcan, bir yemek masası, bir televizyon ünitesi, bir de kap kacak, minder ve öteberi aldılar. Sinan beyaz HEMNES kitaplık aldı. Depo katına inip forkliftlere yığıldılar parçaları. Rümeyse ile Eyüpcan montelemeyi de ödedi. Sinan almadı, ben kendim yaparım dedi.

İsveç köfte yediler. Öteberiyi Caddy'nin bagajına doldurup ayrıldılar. IKEA'dan,

Yeni yıla birkaç gün kala geldi kitaplığı Sinan'ın. Bir hayli uğraştı birleştirmek için parçaları. Sonra dıktı, yasladı duvara gevşek iskeletini HEMNES'in. En üst kata babadan kalma 30 cilt İslam Ansiklopedileri'ni dizdi. Alta Türk edebiyatı, onun altına dünya edebiyatı, başında Dante'nin Cehennem'inin bir nüshası. Sonra şiir. Bir rafa fantastik, korku, diğere kuram, siyaset, psikoloji, sosyoloji... En alt rafa mizah ve çizgi romanları yerleştiren kitaplık en üstteki ansiklopedilerin ağırlığına dayanamadı, çoktu Sinan'ın üstüne. Bir küfür patladı kitaplığın altından. "Pöü anan skim!" İlk kez dilinden doküldü ve bir düşünce balonu gibi kan yayıldı zemine.

Yayıstıkları gibi gençliklerinde Dante'yi, hem yasa katı kıldı, Eyüpcan cenneti yaşadı, Sinan'a cehennem düzdi. *



2020'DE NELER OLACAK?



**"Esrarımı Mesnevi'den aldım
Çaldımsa da mihrî malım çaldım"**

Şeyh Galip

1. Ahmet Davutoğlu'ndan ayrılan "diploma uzmanı çocuk", Yakın Gelecek Partisi'ni kuracak...

2. Okçuluk Süper Ligi kurulacak, Moğol ve Tatar okçular astronomik ücretlerle transfer edilecek...

3. Enes Batur, "Bilişim" sektörünün, Rahmi Turan ise "Bilmeçiyim" sektörünün başına getirilecek...

4. Can Yaman için Magazin Konseyi, VAR'a gidecek ve bu libidolu libero, sahadan atılarak arka soyunma odasına gönderilecek...

5. İki katı yaşıyla Mozart'ı canlandıran Okan Bayülgen'e bir Salieri hayranı tarafından su tabancasıyla su sıkılacak...

6. Candaz Mümtaz Hızır adlı yeni bir girişimci, aylık dergi piyasasına fırtına gibi giriş yapacak...

7. Muharrem İnce, CHP yönetimindeki çeteyi protesto etmek için Yalova'dan Büyüka'da'ya kadar yüzecek...

8. Aleyha Tilkî'ye kapılan Mavi Balina, intihar edecek...

9. Seinfeld dizisinin "Seyfettin" adlı yerli uyarlaması yapılacak...

11. Cezaevli, baskıdan utanıp Selahattin Demirtaş'tan kaçacak...

12. Ali Koc, Fenerbahçe'nin Millet Bahçesi yapılımasını engelleyecek...

13. Ramat Albayrak, "Damat" markasının yeni kampanya yüzü olacak...

14. Yılmaz Özdil, harf kullanmayı büsbütün reddedip köşe yazılarını sadece rakamlarla yazacak...

15. Sunay Akın, konuşma enerjisiyle çalışan büyükü oyuncağına bin inekle 1461'e gidecek ve Trabzon'a kayyum atanacak...

16. Atatürk silüetinde ünlü dağa çıkarak iki dağcı, Mehmet Akif'in Akkumseferi...

Patlatmasınlar Diye Adam Taklidi Yapan Balon



kaldıktan sonra jandarma tarafından kurtarılacak...

17. Bilal Erdoğan, Sinerji Bakanı olacak...

18. Abdullah Gül, Kayseri'deki Abdullah Gül Müzesi'ne kaldırılacak...

19. Sadece Can Dündar, tek başına AB'ye alınacak...

20. Devlet Bahçeli, partisinin adını "Milliyetçi Inovasyon Partisi" olarak değiştirecek...

21. Ali Ağaoğlu, inşaat marketlerindeki evleri satmak için çok küçük insan üretimine başlayacak...

22. Aydın Doğan, Marmara Bölgesi tavla şampiyonu unvanını Aziz Yıldırım'a kaptıracak...

23. UNESCO, Orhan Gencebay-Sevim Emre Hayat Arkadaşlığını koruma altına alacak...

24. Hadise, Instagram hesabını dolardan TL'ye çevirecek...

25. Ömür Gedik, kendisiyle düet yapacak...

26. Güzin Abla, Haydar Dürmen'e varacak...

27. Papa, "Ateizme inanmıyorum ama bi maymunlukvar" açıklamasında bulunacak...

28. Beyma, süper kahveyi en süper şekilde kampanyası başlatacak yani sadece dinlenecek...

29. Acun, Dominik'te 'dış mihrak' ilan edilecek...

30. Günde en az 701 kere "Netflix" demeyenin Cihangir muhtidinde ikametini yasaklanacak...

31. NusrAT isimli at eti lokantası Şile'de hizmete gidecek...

32. İbber Ortaylı'nın Osmanlı'nın ilk sanayileşme hamlesini anlattığı "Otto Sanayi" adlı kitabı çok satacak...

33. İmamoğlu, Samsung 216 adlı vapurla 19 Mayıs'ta Bandırma'ya tatile çıkacak...

34. Müge Anlı, MİT'in başına geçecek...

Notlar:

• Son madde Ferhan Şensoy ustadan alınmıştır. Kullanmak içinizin almadım, meşgul etmeyim dedim, Ferhan Ab'im bana izin verir. Esprimi Ferahgî Şeyler den aldım / Çaldımsa da mihrî malım çaldım!

• Bu yazı için öğrencilerin en güzel Ömür Uzel'canı yardım etti, yazımı düzdi-düzelendi, Nusret'i espi de ona etti, sağ olsun dostum, iki yeni kitabı çıkacak yeni yıldı Ömür'ün...

• Okuyan okumayan tüm insanlara sıhhat ve neşe içinde bir sene dilerim. Haydi, 2020 en mutlu yılınız olsun. Haydi hep beraber...



İnsanlar yaşlanınca huzurevine kaldırılır şu fani dünyada. Bense huzurum kalmayınca Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne kaldırdım.

SİNEM SAL

BEN DEMİŞTİM

İnsanlar ikiye ayrılır: Kötü delirenler, iyi delirenler. Ben iyi delirendenim. Bir tek karıncaya su dökmemişimdir. Tek bir kurumuş yaprağı polmamışım. Kimseye çelme takmadığım gibi bana çelme takıldığında da bir tek küfür etmemişimdir.

İnsanlar yaşlanınca huzurevine kaldırılır şu fani dünyada.

Bense huzurum kalmayınca Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne kaldırdım. Doğayla uyum içinde olduğumdan kaldırdılar beni buraya. Mevsimine göre çiçekleniyor, mevsimine göre soluyorum. Baharların coşkun, kışların sert ve kurak geçiyor. Bipolar dediler. Kabul etmedim. Hastalığın belirtilerinden biri de bu dediler. Peki peki...

Hastanede aynı odayı paylaştığım Şakir Bey'le geçiyor günlerim. Bi' ben Şakir diyorum. Alıştı alışmasına ama yine de seslenince bakmıyor. Hacı'ymış. Adını bilmiyorum ama sabun gibi kokuyor. Tertemiz. Ona taze kabaklardan mücev yapasım var ama hastanede taze kabak satılmıyor. Ne fena. Odamız bembeyaz. Bu canımı sıkıyor. Ben de odaya inat, rengarenk giyiniyorum. Bu doktorların canını sıkıyor. "Mani dönemdesiniz Gül Hanım..." dedi bu sabah asistan doktor. "Valla değilim," dedim. Her şey o kadar beyaz ki benim biraz pembeyle, azıcık maviye, un kadar mora, sinek kadar yeşile ihtiyacım var. Ama anlatılabiliyorum. Ali & Akşamsefası

"Hem sizin şu önlüğünüz de canımı sıkıyor doktorcum. Şöyle lacivert bir ceket çeksen üstüne, filinta gibi olursun valla," diyorum. Güllüp önündeki deftere not alıyor. "Yaz doktor yaz, selamını da yaz"

Öğle yemeğinde Şakir Bey'in yanına kuruluyorum. Yine mis gibi sabun kokuyor.

Sandalyesini benden yana değil de pencereden yana çekiyor. Aldırmiyorum. Dışarıyı görmek istemişir canım. Yoğurdumdan bir kaşık koyuyorum tabağna, yarasın diye. Kıyameti koparıyor. Densiz. Görevliler gelip kapiyor beni, başka masaya oturtuyorlar. Pencere kenarına düşüyorum. Cama bakıp kırmızı rujumu bastıra bastıra sürüyorum dudaklarımı. Hâlimiz Madonna'dan beter.

Sanırım koridorların açmamış güliyorum. Herkesin gözü bi' benim üstümdedir. Benim aklıma başka yerde.

Şakir Bey'de mi? Yok canımınmmmm. Kalbim onda o ayrı ama aklım pembe simli farlarda. Pembe simli farım olsaydı şimdi, gözlerimin üstüne sürerdim. Takma kirpiklerim de olsa hayır demez takardım valla. Ne mümkün... İşte akşam kontrolü başlıyor. Yıllardır buradayım. Doktorların çiğerini bilirim. Daha ağzını saçmadan söyledim.

"Sakin değiştirmeyin ilacımı, bu iyi geliyor bana böyle. Kaç yaşıydım evladım, bırak bundan sonrası maniyle geçsin," diyorum. Başıma gelecekleri biliyorum. Bu doktorlar, dış macununu reklamlarındaki yumurtanın fırçalanmayan yanına benzeyim istiyorlar. "Vermeyin bana ilaçları," dedim.

Dinlemediler. Beni iyileştirecekler. Kafaya koymuşlar bir kere. Aradan beş gün geçti geçmedi... Önce Şakir Bey'in sabun kokusunu alamaz oldum. Haşlanmış lahana gibi kokuyordu artık. Sonra kırmızı rujum, sonra fosforlu kazaklarım, sonra simli far... Hepsi gitti. Doktor, kontrole geldi. "Ben demiştim," dedim. İlacın başarılı olduğuna dair bir not alıp çıktı.

Hüsnü'nün yağurdu kaşıklayıp yere dökerken gram üzülmedim. 🌸

İnsanlar ikiye ayrılır: Kötü delirenler, iyi delirenler.



ALFA





NEBİL

ÖZGENTÜRK

Uluslararası Emmy Ödülleri'nde En İyi Erkek Oyuncu Ödülü'ne layık görülen HALUK BİLGİNER, 20 yıl önce yaptığımız röportajda şöyle diyordu: "20 yıl sonraki Haluk'u çok merak ediyorum ve çok kıskanıyorum. Çünkü bugünden daha çok şey öğrenmiş olacak ve öğrenciliğine devam edecek..."

USTALAR SINIFININ ÖĞRENCİSİ HALUK BİLGİNER

32 yıl önceydi, İzmir'deydim, gazetecilik zamanlarım... Her haber düştü Londra kaynağı: "Türk Sanatçı 'En Seksi Türk' Seçildi." Seçilen Haluk Bilginer'di. Adını o gün duyurmıştu ülkesine. Aslında, yıllardır BBC dizilerinde, tiyatro sahnelerinde emi duyurmuş da biz gazete okurları ve gazeteciler (!) "Seksi Türk" seçilince ilgilenme ve haberdar olmaya başladık. Bu haberden bir ay sonra ben de röportaj yapacaktım, habermüdüürümün telaşı talmatıyla! Hayat işte, o "Seksi Türk" seçildikten birkaç yıl sonra Türkiye'ye, daha sonrada müthiş bir aktör olarak kâğıtlara yerleşecekti. O arada ben de belgesel yönetmenliği geçiş yapacak ve bir Haluk Bilginer belgeseli yapacaktım.

2000 tarihli o belgesele harika bir söz bırakmıştı Haluk Bilginer: "20 yıl sonraki Haluk'u çok merak ediyorum ve çok kıskanıyorum. Çünkü bugünden daha çok şey öğrenmiş olacak ve öğrenciliğine devam edecek."

BİR TİYATRO TUTKUNU

Siki ve usta bir aktördür Haluk Ağabey... Onca tecrübe ve yönetime rağmen

tevezuunu sürdüren, kibarlığı elden bırakmayan, iyi yürekli bir insandır. Ya da ne olursa olsun dünyanın ve ülkenin dizi ve sinemaları fethederken, kendini en iyi hissettığı Oyun Atölyesi'ne dönen bir tiyatro tutkudur.

"Öğrenciyim" dese de "ustalar sınıfı'nın en başarılı öğrencilerinden."

BİR YAŞAM BİÇİMİ OLARAK OYUNCULUK

Onu dizi ya da sinema filmleriyle ve oyunlarıyla tanıdık: Tatlı Hayat'tan Masumiyet'e, Gecenin Oteki Yüzündeki Filler ve Çimen'e, Gülşen Abi'den Nihavend Mucize'ye... Oysa bir başka Haluk Bilginer de var, yıllarlığı İngiliz sahnelerinde, Hollywood filmlerinde ortalık rol alan... Derin bir tiyatro sevdası uğruna, zorlu, coşkulu, bazen şanslı bazen talihsiz günler geçiren bir sahne adamı... Aktörlüğü derin bir nefes ama, hatta yaşama biçimi olarak gören bir sanat insanı... Perde her açıldığında, her motordendığında, çabaları "İs" değil "hayat" diye özetleyen bir sahne tutkunu... "Ben hâlâ öğreniyorum" diyen, sürekli sorgulayan bir öğrenci... "Sahneye çıkmak arenada asırların ağzına atılmak gibidir" diyen bir sahne insanı...

BİNBİR ROL, BİNBİR KARAKTER

Zeki Demirkubuz'un, arka sokakları, masum gibi görünen ama hastalıklı tutkuları, üçüncü sayfalarda

rastladığımız küçük insan dramlarını harmanlayan Masumiyet'indeki rolüyle herkes için "En İyi Erkek Oyuncu"dur zaten Haluk Bilginer...

Filmin en ilginç karakteri Bekir'e hayat verir. Bilginer'in üstün performansıyla kemije bürünen bir kumk olar Bekir. Ve öyle ki Bekir ve Bilginer'i izlerken seyrcinin başı döner. Omuzundaki ceketi, elindeki tespiliyle, sahiden de bir başka adamdır Bekir. Hele Gülen Kırac'ın canlandırığı Yusuf'a hayatını anlatıyor ve monoloğu düşünün bir sahne vardır ki... Bilginer'in oyunculuğu derslerinden birini verdiğikonusunda herkes hemfikirdir.

Çıkar ilişkilerinin, hayasız çıkartları insanı nasıl bir yok oluşa sürüklediğini anlatıldığı Derin Bir Soluk Al oyunundaki radyasyon mağduru oynarken de...

Dünyanın kirlenmişliğini naylontoplayıcı Haço'nun hikayesiyle sahneye taşıdığı Çöplük'te, sersefil bir portre, İsraili olurken de...

Dolu Düşün Boş Konuş'taki sevimsi mi sevimsi, bir türlü hayalettiği gibi bir adam olmayı başaramayan bunalmış, ışadını Frank'i sevirçile buluşturan da...

Histen'de Freud'un, Balkon'da bir polis şefinin, Aynalı'sı'nda taçlık alan korkusu olan İngiliz

**O, ödülünü
40 yıldır halktan
alıyor zaten... Tebrükler
ve teşekkürler Haluk
Bilginer, sanata,
sahneye ve hayata
kattıkları için...**

yazar Joe'nun kimliklerini sahneyetışırken de...

Her karakterde hikayesine hikaye katar Haluk Bilginer... Sonra yıpıntı biter. O, aramızda karışır, birazdaha çoğalmış, birazdaha çoğalmış olarak...

UNUTULMAYACAK TİPLELER

Tiyatrodan aldığı güçle yıllara dayanan özenle sinemada hatta televizyon dizilerinde de çok özel karakterler canlandırır Haluk Bilginer.

Olurayak'ta, kanserli sevgilisini ölümeğüle oynaya gönderebilmek için kendi ölümcül hastalığının tedavisini gözü kapalı erleyen Omer'i...

Gecenin Oteki Yüzünde, sıkı bir sevdayı yavaşken kederli bir hayatın içine dalıp sevgisini bir başına birakıpçıkıp gitmek zorunda kalantutuklu bir adamı...

İki Kadın'da, bir fahişeye tevazüv hak gören ve skandalları kapamak için her yola başvuran, zaman zaman tank öldürmüz ikadın hallerini bize pek güzel hissettiren devlet bakanı çok sayın Metin Beyefendi'yi...

Nihavend Mucize'de, amnesiyeli bağıni koparamam, o saklı cenneti arayan komik reklamcı'rol'u...

Harem Suare'de, Osmanlı'nın en tartışmalı sultanı İkinci Abdülhamit'i...

Güle Güle'de, biçim, köylü kumazı, üçkağıt kasaş Nuri'yi...

Filler ve Çimen'de, bir anti kahraman ve uyuturucutacı Sabit'i...

Gülşen Abide'de, bu ülkenin belki de her karış toprağındasıkılla görülen ve yalnızlıklar, hüznüleri, evlilik hayalleri safkılarıyla yaşayıp giden, gelip geçen hayatları derman olmayan Gülşenkenofisinde hayatta dalga geçen Gülşen Abi'yi...

Usta Ben Aldırısın'de, ülkenin ülkeye dolaşan, el çabukluğu marifetleriyle yıllar geçiren sirk yıldızı Erin'i...

Kara Sevdalı Bulut'ta, ülke tarihinin siyasi altüst oluşları sırasında sistemim hayratığına uğramış ve haksızlıklar içinde sıkışıp kalması Ali'yi...

Fasulye'de, özellikle bugünlerde eksikliği fazlasıyla hissedeceğimiz bir Bilge Adam'ı...

Tatlı Hayat'ta, işini bilen, paranınsıcak yüzünü seven, her türlü üç kağıda merak salan, acımasız, ben merkezci ve tutucu ama



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteog.org>

çizgilerle nâzum hikmet

Seviyorum seni
"Yaşıyoruz çok şükür"
der gibi...

Sabahın sahibi vardır
Gün daima bulutta kalmaz
Herhal ilerdedir
Yaşanacak günlerin en güzelleri

Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini;
şu güneşten düşen ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin yanına at!



Akın var
güneşe akın!
Güneşi
zaptedeceğiz,
güneşin
zaptı yakın!

Çok yorgunum, beni bekleme kaptan.
Seyir defterini başkası yazsın.
Çarırık, kubbeli, mavi bir liman.
Beni o limana çıkaramazsın...

Seni düşünmek güzel şey, ümitli şey,
Dünyanın en güzel sesinden
En güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey...
Fakat artık ümit yetmiyor bana,
Ben artık şarkı dinlemek değil,
Şarkı söylemek istiyorum...



Lanet olsun
ne muazzam şey
seni sevmek!
Bu şehir güzelse
senin yüzünden...

Annelerin ninnilerinden
spikerin okuduğu habere kadar,
yürekte, kitapta ve sokakta yenebilmek yalanı,
anlamak, sevgilim, o, bir müthiş bahtıyarlık,
anlamak gideni ve gelmekte olanı.

Dün gece rüyamda gördüm ben sizi
İkimiz sahilde berabermişiz
Uğradı soluk, yorgun, duman
Saran ufuklara ruh olmuşuz biz



OT

İlustrasyon:
Sezen Özyıldız

OCAK						
1	2	3	4	5		
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ŞUBAT						
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	

MART						
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

NİSAN						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

MAYIS						
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

MAYIS						
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

TEMmuz						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

AĞUSTOS						
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

EYLÜL						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

EKİM						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

KASIM						
				1		
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

ARALIK						
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		



KENDİNE HAS
11. yıl 2020

EN GÜZEL GÜNLERİMİZ
HENÜZ YAŞAMADIKLARIMIZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

SEZEN
ÖZYILDIZ

MAZİNİPİRAN



karısı tarafından sakince dizginlenen İhsan Yıldırım'ı...

Neredesin Firuze'de, binbirdolabin çevrildiği, Türkiye'nin müzik kalbi sayılan Unkapanı Plaklar Çarşısı'ndan çok özel bir portreyi, deyim yerindeyse bir devrin kasetçiler kralını...

Ve daha pek çok film ya da dizide onlarca tiyatroya karşıma getirdi. Hepsi birbirinden farklı kimliklerdi ve pek çoğu da hem sinema hem de milyonlar bulan televizyon seyircisinin hafızasına kazandı...

HER ŞEY 'OYUN ATÖLYESİ' İÇİN

Ama onu asıl mutlu eden hep tiyatro olacaktı...

Bu yüzden de tüm bu dizi, reklam ya da sunumlardan elde edilen birikimler, Oyun Atölyesi'ne sakayla karışık söylemek gerekirse "sponsor" olacaktı. Tüm bu dizil, film ve reklamların arasındaki koşturmacı aslında hep Oyun Atölyesi'ni kurmak, ayakta tutmak içindi.

ZORLU BİR SÜREÇ

Oyun Atölyesi'nin kuruluşunda, talihsız bir olay yaşanmıştı. Üsküdar'da bir sinemayı tiyatroya çevirmişler ama keyifleri fazla uzun sürmemişti. "İsteri" oyununun sahnelendiği günlerde salon boş olduğu bir sırada yanmış ve "Tiyatro Stüdyosu" küle dönmüştü. Ama bu vahim durumun ardından pes edilmeyecek, kollar yeniden sıvanacak, birkaç yıl sonra yine dur durak demeden bir salon yapımına girilecekti. Ama bu sırada "sanatsever" bildikleri pek çok kuruluştan, iş insanlarından destek istemesine karşın kapılar duvar olmuştu... Bütçedeki delik bir türlü kapanmıyordu. Bu arada dönemin Kültür Bakanı'ndan "Ne yapacaksınız tiyatroya açıp?" cevabını almışlardı.

BÜYÜK BORÇLAR

Moda'da binalar arasında sıkışmış, marketlerin, sucların, kasapların ortasında beyaz buz camlı bir bina bulundu. Devlet dahi hiçbir yerden tekkurus gelmeyince, bütün birikimler bu binanın yapımına harcanmaya başladı. Ve büyük borçların altına girildi. Yakınları "Delilik bu" diyordu ama Haluk Bilginer ve Zuhal Olcay almıyordu.

İşte tam bu koşturmacanın ortasında Cazibelsikdağında, sıkı bir Bilginer hayranı emekli öğretmen ortaya çıkmıştı... Sanki gökyüzünden inmişti. Yüzünü göstermiyordu Bilginer ve Olcay'a. İnşaata bir an önce tamamlamak amacıyla tiyatronun koltuklarının satışçıkanlığını öğrenince emekli maspandan bıraktırdığı ne varsa Oyun Atölyesi'ne vermek istediğini söylemişti...

Tabii ki bir emekli öğretmenin gücü ölçüsünde bir paraydı bu, belki de bir oyunun sadece tek kostümü yeterli ama Oyun Atölyesi'ni kurmaları için fazlasıyla kutsaldı. Cazibe Öğretmen'i almak için tüm afişlere onun adını kazıyacaklardı. Oyun Atölyesi'nin duvarına "Oyun Atölyesi Tiyatro Salonu devlet ya da özel hiçbir kurum ve kuruluşun katkısı olmadan yapılmıştır" yazılı bir ibret belgesi asacaklardı.

ÖDÜLÜNÜ HALKTAN ALAN BİR OYUNCU

Haluk Bilginer'in yaşamında ve aktörlük yollarında çileli ama coşkulu pek çok an vardı. Biz Haluk Bilginer'i izlemeye devam ediyoruz. Emmy'den önce de ettik, Emmy'den sonra da bu böyle sürüp gidecek... O, ödülünü 40 yıldır halktan alıyor zaten... Tebrikler ve selamlara hayata katkılarını...

Öluportreler

BENOÎT HAMET

"Ben kadını, ben erkeğim" değil "Ben insanım" diyebilmeliyiz. İnsan diyebildiğimiz zaman güzel oluyoruz.

Ayşen Gruda



Bir deliyle benim aramda tek bir fark var. Deli aklının yerinde olduğunu sanır. Bense deli olduğumu biliyorum.

Salvador Dali



Hiçbir rakı masasında ülkeyi kurtaracak akları verildiğini görmedim.

Aydın Boysan





HAKAN
BİÇAKÇI

Her öğlen buraya gelmeye devam ediyorum. Hafta içi her gün.
Öğle molamın bitmesine yirmi dakika kala...

YİRMİ DAKİKA

Öğle aramın bitmesine yirmi dakika vardı. Hücresine dönmek üzere olan bir mahkûm gibi yürüyordum İstiklâl Caddesi'nin döner, ter, çürük diş kokulu ruhsuz kesmekeşinin arasından. Onünden geçmekte olduğum sanat galerisinin vitrini dikkatimi çekti. Yolumun üstünde olmasına rağmen bir kere bile kafamı çevirip bakmadığım bir yerdi burası. Müzelerle, galerilerle, sergilerle işi olmayan biri olarak cazip gelmemiştir hiçbir zaman içeri girmek. Muhtemelen vaktiyle birkaç denememin büyük iç sıkıntılarıyla sonuçlanmış olmasından dolayı. Hatta bir seferinde hiç unutmam, muhtemelen de son seferdi, yanlışlıkla inşaat halindeki bir binaya girdiğimi zannetmiştim. Molozların başında bekleyen güvenli görevlilerin birine sergi alanına nasıl ulaşacağımı sorduğumda, zaten sergi alanında olduğumu söylemişti.

Bu defa vitrindeki aynalardan yapılmış tuhaf heykelin çekimine kapılmışım. Tam yirmi dakika gerekirmiş fırsatsı bir yandan da. Tabii bilet fılan gerekmiyorsa girecektim. Yan taraftaki kapıdan içeri yöneldim. Giriş ücretsizdi. En üst kata çıkip baka baka merdivenden inmeye karar verdim.

Asansörden inip karanlık salonun duvarında

hafifçe aydınlatılmış resimlerin, fotoğrafların önünde yürümeye başladım. Adamın biri insanlara yanaşp yanıp bir şeyler söylüyordu. Kimseyle muhatap olamıyordum. Gerildim hafiften. Sonra benim de yanıma geldiğinde burada görevli olduğumu fark ettim. Ve hayatımda gördüğüm en güzel insan olduğumu.

"Merhaba, bu resmin hikâyesini anlatmamı ister misiniz?"

"Şey, olur tabii."

Ne oluyordu bana böyle? Böyle durumlarda teşekkür edip buharlaşırdım hep. Önce gözlerimi kaçırırdım, sonra kendim kaçardım. Onunla vakit geçirmek, ona bakmak, gözlerini üzerinde hissetmek için her şeyin hikâyesini dinlemeye hazırdım. Güneşli bir öğle arası, normalde isimim olmayacağı karanlık bir sanat galerisinde, büyük ihtimalle ömrümden ilk defa aşk olmuştum. Adamcağız tane tane anlatıyordu ama ben onu dinlemiyordum. Dudakları ne kadar güzeldi. Ses tonu. Gözleri, bakışları. Ve elleri.

Kulak çınlamaları, baş dönmeleri, yer sarsıntıları eşliğinde galerinin onun sesinden inşa edilmiş görkemli krallığından caddenin yapış yapış, uğultulu kalabalığına atılmışım kendimi. Beynimde onun acayip lafları birbirine karışarak geyikliyordu: "Helenistik", "geometrik", "Kuzey Rönesansı", "odak noktaları", "frıça izleri", "soyutlama denemeleri", "asimetrik kompozisyonlar", "uyumsuz renkler".

Oraya tekrar gideceğimden emindim. Ama hemen ertesi gün yeniden orada olacağımı bilmiyordum. Her gün, molamın bitmesine yirmi dakika kala kendimi galeriye atıp yeni bir eseri dinliyordum ondan. Onun anlamlı sesinden. Onun güzel ellerinden. Salon epey büyük, duvarlar bayağı bir doluydu. Hesabıma göre aylarca devam edebilirdik bu şekilde. İlk zamanlarda beni görür görmez yanıma gelip soruyordu, eserin açıklamasını dinlemek isteyip istemediğini. Bir süre sonra beni görür görmez gelip anlatmaya başladı. Hem çok yakındı hem hep tanımıyorduk. Kendinden bahsetmiyordu.

umurumda olmayan saçmalıkları anlatıyordu. O eseri anlatıyordu, ben onu inceliyordum. Bir eser gibi. Hayranlıkla. Laf olsun diye gözlerimi duvarlara da kaydırıyordum ara sıra. Özellikle göz göze geldiğimiz o yakıcı anlarda. Duvarlardaki çalışmalar bitmek üzereydi. Kalbim sıkışıyordu. Nefesim daralıyordu. Ona ağılamamıştım. Terslerin bir daha onu göremeyecek olmanın düşüncesine bile tahammülüm yoktu. Üzerine konuşmadığımız son birkaç resim kalmıştı duvarda. Sanat eseri kılığında yeni sohbet bahaneleri gelmeliydi artık. İlişkimizin sürmesi buna bağlıydı sanki. Sergi yenilensin artık diye dua ediyordum.

O eseri
anlatıyordu, ben
onu inceliyordum.
Bir eser gibi.
Hayranlıkla.

Ancak sergiden önce o gitti. İzlinirdi belki diye düşündüm önceleri ama yokuştay. Cesaretimi toplayıp başka bir görevliye sordum. Kızıl saç, genç bir kadına. Sorarken adını bile bilmediğimi fark ettim ürperek. Tarif ettim. Onu bir yabancuya bu şekilde tarif ederken kalbim sızıyordu. Sanki rüyamı anlatıyordum. Rüyalarımıdaki yarı karanlık koridorlarda dinleyip durduğum birini. Kızıl saçlı görevli onun işi değiştirdiğini, başka bir sektöre geçtiğini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyordum ama, iyi ki başka sektöre yerleşmişti. Yoksa galeri galeri gezip helak olacaktım. Bu aşkım bütün müzelerini dolaştım İstanbul'un. Sani aradım duvarlardaki fırça izlerinde. Ama en azından bir umudum olacaktı. Şimdi hiç umut yok.

Her öğlen buraya gelmeye devam ediyorum. Hafta içi her gün. Öğle molamın bitmesine yirmi dakika kala. En üst katın yanı karanlığından. Onun kafamda yumuşakça yankılanan sesi eşliğinde geziyorum, bende her birinin ayrı ansı olan resimlerin, fotoğrafların arasında. Vaktiyle anlattıklarını dinlemiyordum derken haksızlık etmişim. Hemen her eserin bilgileri aklıma kazınmış durumda. Başka görevler geliyor arada yanıma. "Sağ olun," diyorım, "biliyorum hepsini." Ezbere biliyorum. Sentetik kübizm ile analitik kübizmin, atmosferik perspektif ile doğrusal perspektifin farkını biliyorum. Onun neredede olduğunu bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum ama artık sergi değişmesin diye dua ediyordum.



A single smile
between us.
Paul Éluard

DÖNDAR
HIZAL

Sui Generis

Şimdi girdiğin o kapı; hayat
Kapıyı yavaşça kapat,
Hoş geldin biraz.
Bir öpüşle başlattığın bu cenk;
Çoğu felaket, azı ölüme denk.

Herkes bilir, insanlar ikiye ayrılır;
Kalanlar ve gidenler.
Tek şerit yol, keskin viraj
Sert direksiyon, sürekli patinaj
Camda senilik, sarhoşluğu alan rüzgâr;
Bizden önce şarapıpole hızla sığınanlar.

Şimdi usulca uyu,
Yol uzun, ben seni varınca
Yeni bir şehirde, nasılsa bulurum.

Herkes bilir, insanlar ikiye ayrılır;
Ben Roma kapısında barbar,
Şehirlere ızcıydım.
Bir kez bile Google'a inanmadım.

Herkes bilir, insanlar milyonlara ayrılır.
İnsanlar hep ayırdır.
İnsanlar en az ikiye ayrılır;
İnsanlarla ve şen,
En az ikiye.



Müstesna Kitaplar



PELİN BATU

İşte buna kadeh kaldırılır,
à votre santé cher Camus!

ONUR FAKİRİN SON VARLIĞIDIR

CİNAYET MEVHUMUNUN ÖTÖPSİ

Hikâye hep ayırdır: Diktatör/kral/ kayser her kim ise iç halkadaki tınaksızlar şışmanlayıp şımarır. Diş halkada kalıp sürünenler tepedekilere karşı bilenirama çoğu sinerekara kaderlerini kabul eder. Fakat bazıları birileri düzeni değiştirmeye cesaretini gösterir - işte beş perdelik oyunumuz burada başlıyor. Gerçek bir olaydan yola çıkarak 1949'da yazılan piyeste Moskova'daki birgrup devrimcinin Grandük Sergey'i öldürme serüveni konu ediyor. Camus, Savnkov'un Bir Töröstin Anıları adlı kitaptan yola çıkarak kaleme aldığı oyunda cinayet mevhumunun ötopsisi yapılır. Haklı cinayet var midir yok mudur meselesi tartışılır. İlk teşebbüste Grandükün arabasında çocuklar olduğu için onu öldürmeye yoldaş Kalayev'in bu kararı pek çok etkirtirmeyi doğurur. Süksat ikinci teşebbüste başarıyla sonuçlandırılan sonra Camus bu sefer idama mahkûm edilen katilimiz kurbanın karısıyla yüzleşir. Burada da din ve ahlak morj masasına yatırılır. Üsteki parazitlerden kurtulma güdüsü ne kadar güçlü olursa olsun şiddet şiddeti doğurur, cinayet cinayetleri getirir düşüncesi öne çıkar. Ama Camus kesin cevaplar, konforlu sonuçlar sunmaz. Bizi gümüş başkaldırıya doyurmaz. O, Sokrat misali sorar, sordurur. Karakterlerin atışmaları, Eflatun'daki tartışmaları andır. Mesela, "Onur, arabası olanlar için rezerve edilmiş bir lüksür" diyen bir Stepan'a "Onur fakirinin varlığıdır" diye bir cevap yapılmıştır. Ne dersiniz? Tartalım.

Albert Camus, *Adiler, Can Yayınları, 2015*

İNSANI BAŞKALDIRMAYA İTEN NEDENLER

Dilimize Tahsin Yücel tarafından, Fransızcasındaki gibi "Başkaldıran İnsan" olarak çevrilmiş deneme İngilizcede sadece "Asi" olarak çıkmıştır. Camus her ne kadar üstüne basa basa "Ben felsefede değilim" dese de hem romanları hem de bunun gibi kitapları sayesinde feylesof ilan edilmiştir. 1951'den önce anarşistlerin kankası olarak davadan davyaya koşan Camus bu kitapta anarşistlerin ve nihilistlerin felsefi dayak & zıtlarını ortaya çıkarıp, uzun zaman sonra Camus'un cinayet, suikast ve devrim örnekleri vererek başkaldırının nedenlerini



sorgulamıştır. "İnsanı başkaldırmaya itenlerden bize dayatılan sahteadalet ortadan kaldırılmagüdüdür" der. Marquis de Sade'dan Marx'a (Fransızların de Sade takıntısı bitmez. Cezayiri de olsalar) pek çok düşüncenin paralanıp parçalandığı kitapta başkaldırının amacı irdelenir. Spoiler 1: Amaç Tanrıyı (ve dolayısıyla onun dünyadaki temsilcisi olan kral) öldürmektir (selam Nietzsche) Spoiler 2: Hayatı absürt kılın basko rejimini sonlandırmaktır (selam Dostoyevski). Spoiler 3: Umuda pencere açıp hayatı anlamlandırmaktır (merhaba Epikür). Tüm bunları yaparken başkaldırın düşüncesinin ardındaki işlemleri dilendiren Camus, tarih boyunca insanın iyilik adına nasl bir zorbalıkla sonlandırığını örneklerini, Batının aydınlarına düşüncesini kanatları altında ne cinayetler işlediğini göstermiştir. Camus'un son sözü yaşadığı çağın ergen öfkesine değeri bırakıp bu dünyadaki kısa zamanının değeri bile temennisidir.

Albert Camus, *Başkaldıran İnsan, Can Yayınları, 1995*

ÖĞRETİCİ, KOMİK VE DERİN

MekânımızDauphine Sokak'ındaki Le Tabou adlı gece kulübü. Müziğimiz caz. Çoğunlukla siyah giyimişcool'luğunvucut bulmuş numuneleri, yanl Sartre ve ekurisi, içkileri ni yudumlayıp hayatın anlamını coziyorlar. Sartre'nin yakın arkadaşısı felsefed Raymond Aron, Sartre'nin onunkide bardağa işaret ederek "Sen bu kokteylden bir felsefe yaratırsın" diyor. Ve biz de böylecevaroluşçu tartışmanın içine çekiliyoruz. Hem öğretici, hem komik, hem de derin olmak kolay değildir; Bakewell bunu başarmış Varoluşçuluğun hem bir haleti ruhı heme de bir felsefe olduğuna betmemiş. Bu felsefe her ne kadar savaş öncesi Almanya'da doğmuş olsa da Fransızlar, II. Dünya Savaşı'nın meyvesi olan anlam arayışını, gitane'larının dumanı ve üzümle'nin kanyalarışınıp havalarını katmış bulunuyorlar. Seçim yapma sanatı olarak da adlandırabileceğimiz egzistansyalizm aynı sayesinde gerçek özgürlüğün ne olduğunu, nasl yaşamamıza gerektüğünü, ontantik olmanın önemi, intihara methyeleri sorguluyor ve bir şifaltık kokteyline daha itiyacımız olduğuna inanıyor. İşte buna kadeh kaldırılır, à votre santé cher Camus!

İlk baskısı 1951, *At the Existentialist Cafe: Freedom, Being, and Apricot Cocktails, OtherPress, 2014*



ALBERT CAMUS BAŞKALDIRAN İNSAN



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raftey.org/>

Günter Grass'ın en önemli ve kendisine ünlü bir yazar payesi kazandıran eseri 'Tenekle Trampet' romanıdır. 1959 yılında yayımlanan bu roman, Grass'ın toplumsal eleştirisinin zirvesini oluşturur.

BÜYÜMEYE DİRENEN BİR ÇOCUK: GÜNTER GRASS

ALİ LİDAR

Çeşitli açılardan iyi bir edebi metin ortaya koymuş yazarların, siyasi açıdan, söylemleri ve eylemleri bize hayal kırıklığına meydan vermesi zaman zaman rastlanan bir durumdur. Bende hayal kırıklığının en önemli isimleri Hamsun ve Celine, şüphesiz. Hamsun ve Celine'le ilgili düşüncelerimin tazeyişi yitirdiğini düşündüğüm ve daha önce iki yazar üzerine kalalem bir şeyler yazdığım için bu bahsi kapatabıyordum. Fakat onlar gibi Grass da beni siyasi yaşamıyaşırtan bir yazar. Grass'a dair bir şeyler yazarken de mümkün mertebe bende bıraktığı edebi hazzın, siyasi yaşamıya körelmesine izin vermiyeciğim.

2015 yılında hayata veda eden Günter Grass, bir anlamda ara dönem kuşağı mensubudur. I. Dünya Savaşıyla II. Dünya Savaşı arasındaki dönemde; 1927 yılında, bugün Polonya sınırları içinde kalan ve o dönemde adı Danzig olan Gdansk şehrinde doğan Grass, çocukken elebilen ceka ya da Nazi ordusunun gençlik birliklerine katılmış, havacılık eğitimi almıştır. Hatta savaş sırasında Rus askerlere tutsak düşmüştür. Kendisiyle ilgili bu yaşamışlığı, yine kendî kaleminden öğrendiğimiz Grass, 2006 yılında yayınlanan otobiyografisinde SS üyeliğinden bahsetmiş ve bu tirafından sonra eleştiriler maruz kalmıştır. 1999 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanan ve eserlerinde daima toplumsal eleştirilere yer veren bir yazarın geçmişte Nazi ordusunda asker olduğu düşüncesi pek çok kesimden tepki almıştır.

GRASS'IN ÖFKESİ

Grass'ın edebi söylemi ve öfkesi bir anlamda başka bir yazarı da çağırıştır. Avusturya'nın en önemli yazarlarından biri olan Thomas Bernhard da

tipki Günter Grass gibi kendi toplumunun Nazi geçmişini yüzleşmesini ister ve bu yüzleşmenin gerçekleşmemesinden doğan nefretini de eserlerine yansıtır. Grass'ta Bernhard kadar güçlü bir nefret hissi yoktur fakat o da Alman toplumunun geçmişini yüzleşmesi gerektiğine inanır ve bu yönde eleştirel eserler ortaya koyar. Grass salt bir roman yazarı olmanın ötesinde, ressam, heykeltıraş gibi sanatın içindeki farklı kimlikler sahip bir entelektüeldir.

Günter Grass'ın en önemli ve kendisine ünlü bir yazar payesi kazandıran eseri 'Tenekle Trampet' romanıdır. 1959 yılında yayımlanan ve ilerleyen dönemde filme de çekilen bu roman, Grass'ın toplumsal eleştirisinin zirvesini oluşturur. Eserin ana kahramanı Oskar'dır. Oskar, doğumundan itibaren çevresini, anne-babasını fark etmesi, onların konuşmalarını duyması, dünyaya dair engin gözlemlerde bulunmasıyla dünyaya edebiyatının en farklı karakterlerinden biridir kanımca. Eseri okurken bizim edebiyatımızdan başka bir çocuk karakterle benzediğini düşündüm Oskar'ın. Alper Canğız'ın 'Oğullar ve Rencide Ruhlar' adlı romanındaki kahraman Alper Kamu ile Oskar arasında bir özdeşlik kurdum ister istemez. Her iki çocuk kahraman da çocukluk döneminin erken gelişme gösteren "büyümüş de küçülmüş" bireyleridir demek yanlış olmaz sanıyorum. Elbette tam olarak benzediklerini iddia etmekteğüm hele ki Oskar'ın romanı ilerleyen yaşlarında bir Akl ve Ruh Hastalıkları Hastanesi'nde yazdığını düşünecek. Ama yine de ben kafamda akırla alınıtım Alper Kamu ve Oskar'ı...

Belki de Alper Kamu yanlışmıştır; kim bilir belki de gerçek çürüme üç yaşından sonra başlar...



OSKAR'IN TRAMPETİ

Günter Grass'ın romanında Oskar fiziksel olarak büyümeyi reddeden bir yapıya sahiptir. Üç yaşındayken, bile estetiğedirği bir "kaza" neticesinde fiziksel gelişiminin durmasını sağlamıştır. Fiziksel açıdan hep üç yaşında bir çocuk olarak kalma da zihin dünyası çok gelişmiş, derin gözlemlere sahip bir karakter olan Oskar'ın dünyaya letişim kurmasına yine üç yaşında kendisine alınan bir tenekle trampet vesile olur. Bu trampet hiçbir şekilde Oskar'ın elinden alınmaz ve bu trampet sürekli çalması nedeniyle okulda eğitim goremaz. Oskar'ın çevresindeki olaylar ve kişilerden memnuniyetisizliğini belirtmek için çığlık içinde kullandığı bir diğer sahısa sesidir. Çığlıklarına hiçbir birer dayanmaz, kilisenin, okulun ve kuyumcunun cıamlarını sesile tuz buz eder.

Grass'ın Oskar'ın fiziksel gelişimini durdurmakla, böyle bir karakter yaratmakla muradı bence bir tür dönm eleştirisi yapımdır. Yazar, 20. yüzyılın artan sinai ve teknolojik gelişmelerile ilerleyen, gelişenlerin dünyasının karşısına, daha üç yaşındaki fiziksel özellikleriyle kalın ve elinde tenekle trampet ve sesinden başka hiçbir silahı olmayan bir çocuk koyarak, döneminin ahlaki ve toplumsal ortamına sırtını döndüğünü, geliş manada regresif bir tutuma masumiyet çağında kalınayı tercih ettiğini göstermek istemiş olabilir. Eserde ayrıca Oskar'ın çığlıklarıyla saatin cıamları kılması sahnesi de bence bu açıdan önemli bir olaydır. Saati kırkktan sonra evahilinsin saatçinin uzulmesi onu çok şaşırtır ve "Saat denen şey, belki de en muazzamseseri büyüklük" diyerek toplumun saate, saatle birlikte gelen düzene, program ve iş bölümü gibi fikirlerle eleştirel bir yaklaşım getirir.

PİKARESK BİR ROMAN

Ayrıca roman benim çok sevdiğim tipik romantik özelliklere de sahip. Romanın hemen başında Oskar'ın dedesinin kimlik ve kıllık değiştirerek bambaşka bir insana dönüşmesi Hoffmann'dan bu yana sıkla kullanılan bir izlek.

Pek çok pikareskroman gibi bu romanı da özlemlekle derleyip toplamak çok güç. Fakat vurucu bölümleriyle akılda kaldığı da söylemek gerek. Özellikle Oskar'ın annesini kaybettiğini anladığı, bu gerçekle yüzleştiği cümleler tesir edici nitelikte.

Tüm bu anlatımlarından Oskar'ın zavallı, kendili halinde masum bir çocuk olduğu görüsü çıkmamalı; Oskar'ın sesi ve trampetiyle bilecek ya da bilmeyerek sebebini verdiği olayların ağırlığını teraziye koymak hem hacim hem de içerik olarak bu devasa eser

Belki de Alper Kamu yanlışmıştır; kim bilir belki de gerçek çürüme üç yaşından sonra başlar...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Mahmut Ali Akdoğan

karanlıkta ise
gilmese neden
olan saat
uygulamasının
insanlar
depresyona
grip bizzuru
gofret, cips
falan
yesniler diye
yürürlükte
olduğunu
biliyor
muydunuz?



eyy
ABUR
CUBUR
LOBİSİ!
İNCİRLİĞİ,
KÜRECİSİ
HEPSİNİ
KAPATIRIZ!
hey
YAVRUM
HEY!!

KİŞİ
90BEĞİ
DERNEĞİ

MASADAN KALKARKEN AÇILMIŞ SULARI,
İSLAK MEN DİLLERİ FALAN TOPLAMANIN İHTİYARLIK
EMARESİ OLDUĞUNU BİLİYOR MUYDUNUZ?



İSTİFÇİLİK MUSALLA TAŞINDAN
ÖNCEKİ SON DURAKTIR!
BİR DAHA DÜŞÜNÜ!

BİRBİNNELİK
FOREVER
DERNEĞİ

Plazacıktan
istifa edip
3. Nesil
kahveci açan
10 kişiden
7'sinin
"meeting set
edememeye"
bağlı çoklu
organ
yetmezliği
yaşadığını
biliyor
muydunuz?



Schedule
edip to
do list
ÇIKARMAMAK
SİZE VE
ÇEVRENİZ-
DEKİLERE
ZARAR
VERİR!

BİRE
CONCERNLED
DERNEĞİ

İnsanlar, kimi deli sanıyorsa o değil.
İnsanlar, neyi tuhaf buluyorsa o hakikat.

DELİLER, HAYVANLAR, YARALAR

ELİF
TÖRKÖLMEZ



Çantasıyla ne olduğuna seçemediğim
öteberisini, bebek arabasından taşıyan
yaşlı bir kadınına sokağımda. Bazen
yolda karşılaşıncı birbirimize minicik
gülmüşüyoruz. Ginger'ı layürlen
mesela, onu görünce hemen duruyoruz
ve içi çantal bebek arabasıyla yanımdan
ağır ağır geçişini izliyoruz. Uzun saçları
taranmış ve illaki süslü tokalarla
tokalanmış oluyor. Kırmızı ruju taşımış
dudaklarının çerçevesindeki küçük
ağzı bir yarayı ziyadesiyle
andırıyor.

Çok açılrsa yırtılıp
kanar diye etli, bize hep
belli belirsiz gülüyor.
Canı acısa da nezaketi
elden bırakmıyor.
Çünkü neyimiz var
nezaketten başka,
biliyor.

Bir şeyler mirıldanıyor.
Ne diyor? Tam
ititemiyorum ama
galiba gözle meleklerle,
tatlı köpeklerle,
puf puf bulutlara,
civılcak kokinalara,
eski çantalara, hiç
doğmamış bebeklere
sesleniyor.

Küçük mağazanın
vitrinine köpek
kostümleri asılmış.
Görseñiz çok komik
şeyler. Gidecek bir partimiz
olsaahdık şu lame elbiseyi.
Ama gidecek bir partimiz yok. İnsanlar
köpeklerle kostüm giydiklerini onları
insanlaştırmaya çalıştığımız içi bizi
suçlayabilir. Çünkü insanlar geçenken
çok tuhaf ve tatlı şeyleri görmeye pek
hevesli değil.

Evde dönerkenof kenarında, beyaz
renkli küçük çubukları andıran şeyler
görüyoruz.

Kalbinizden "Bunlar, lütfen, kemik
olmasın" diyoruz.

Bir zamanlar küçük bir kuzunun

bacaklarına ait dört adet kemik
Poşet içinde yola atılmışlar. İçleri
emildikten sonra.

Taşa oturup, ağlamaz mıyız!

Dünyanın ortasına çöküp, ağlamaz mıyız!

O sıradabebe arabasından çantasını
gezdiren yaşlıkadın yanımdangeçer
ve bir şeyler söyler.

Ağzı, tüm yaralar adına kıpırdar.

Gözü, tüm açılar adına ağlar.

İnsanlar, kimi deli
sanıyorsa o değil.

İnsanlar, neyi tuhaf
buluyorsa o hakikat.

Keşke hayvanlar
kesilip parçalandıktan
sonra yola atılacına
kostümler giyip
aramızda gezseler.

Keşke bütün insanlar
bebek arabasından
çanta gezdirenin değil,
buna gülünen meczup
olduğunu artık idrak
etseler.

Kalbinizden ormanlarında,
küçük kuzunun ruhuna
protez takırdık,
artık buluttan buluta
sekebiliyor, ayrıca çok
güzel bir kostüm aldık ona.

Pembe tüllü, üzerinde sarı
ve mor çiçekler olan bir parçayı
beğendi. Kukuletası da var. Hepimiz
alkışladık, çünkü öyle güzel ki.

Bebek arabalı teyze, pembe çoraplı ben,
noel baba kostümlü Ginger ve kesip
yedikten sonra kullanmadığımız parçaları
sokağaattığınız protez bebek, pembe
elbiseli kuzunun ruhu hep beraber
kalbimizin ormanlarında parti yapıyoruz.

Adres yok. Davetiye yok. Bilet yok.
Kalbinde ışık taşıyan herkes bu partiyi
kolayca bulabilir ve içeriye istediği tuhaf
kostümlerigirebilir, kapıyı açık bırakıyoruz.

Çünkü bizce her şeyi şu belirlir: Neye
gülüyoruz ve ah neyağlıyoruz.



Neyimiz var
nezaketten
başka?

BARIŞ MANÇO FOTOROMANLARI

GÖVEN
ERKİNERKAL

Gecen sayı fotoroman tarihimizin korku türündeki örneklerine yer vermiştik. Ocak'ın 2'si Barış Manço'nun doğum günü. Yaşasaydı 77 yaşında olacaktı. 1 Şubat'ta ise onu kaybedişimizin 21'inci yılı olacak. Daha çok doğum günüyle anılmayı isterdi. O zaman "İyi ki doğdun Barış abi" diyerek onun az bilinen fotoroman maceralarından söz edelim. Barış Manço 1976 – 1981 arası üç kez fotoroman çekiminde rol almış. Ha bir de 1976'da dönem popüler mizah dergisi Firt için çekilen parodi bir fotoromanı var. İşte bu fotoromanların kısa öyküleri.

2023

1976 yılında Saklımbaç gazetesi için çekilen bir bilimkurgu fotoromanı. O dönemde "Kıyamet" adında bir dergi de yayımlanmıştı. Başka zamanlar "Dünyayı Kurtaran Adam" çekişmiş. Çok sonra Star Wars için buraya set kurulması da gündeme gelmiş ama olmamış. Sinema tarihimizde bile bilimkurgunun daha

Ocak'ın 2'si
Barış Manço'nun
doğum günü.
Yaşasaydı
77 yaşında olacaktı.
1 Şubat'ta ise onu
kaybedişimizin
21'inci yılı
olacak.



çok jakası yapılmışken bu fotoroman ciddi bir distopik bilimkurgu denemesi. 3. Dünya Savaşı sonrası radyasyonsuz bölgede bir grup insan hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

Radyasyondan korunmak için streç mutfak folyosu kullanmaktadırlar. Ahmet Güvenç kötü adamdır.

Yönetmen Artun Yeres yıllar sonra Roll dergisine verdiği röportajda, Barış Manço'yla ilgili unutmadığı bir anıyı aktarmış. Çekimlerin yapıldığı Kapadokya'da kaldıkları otelde Barış Manço doğum günü için bir parti düzenlemiş. Yönetmene de "Otelin diskosunu kirala. Davetlisin, bekliyorum" demiş. Gece bir güzel eğlenmişler, çimler, yatmışlar, kalkmışlar ve sabah olmuş. Artun Yeres'e resepsiyonda "Dün geceki masraflar hesabınıza yazıldı" demişler. Yönetmen ödemiş ama fotoromanın sonunu çekmek için ekibi almış İstanbul'a dönmüş. Çalışmayı da hızlandırıp Şile'de tamamlamış. Yazıyı yazarken Kurtalan Ekspres'in efsanevi bas gitaristi Ahmet Güvenç'le görüşmüştü. Çekim gruba yeni girdiği zamanlar gerçekleşmiş. Ekipçe bilimkurgu hayranı olduklarını, bir tür film ve romanları ilgilile takip ettiklerini söylüyor. "Bizim 68 kuşağı için tür olarak çok özeldi zaten" diyor. İlginç ayrıntılar da ekliyor: "Fotoroman yıldızı yarışmasında seçilen Filiz Erşüren ve Bahar Oztan çok güzel ve yetenekli yıldız adaylarıydı. Çekimler harika gidiyordu. Sonlara doğru 'Bu fotoromanı çekti' diye şaka yapıyorlardı. Bu için tüm hazırlıklar yapılmış, herkes üstüne düşeni en iyi şekilde yapıyordu. Sonra öğrendik

ki meğer makedinde film yokmuş. Finali baştan çektik." (Parçalar birleşiyor. Yönetmenin intikamı olabilir mi?)



KÜHEYLAN

Barış Manço'nun 1978'deki ikinci fotoromanında yönetmen Arda Uskan. Bu kez Kelebek gazetesi için çekim yapıyor. Barış iki kadının aşkı arasında kalmış. Hiç tasvip etmiyoruz ama Barış'ın birini hikâyede evire çevire dövdürüyor. Arda Uskan fotoromanla ilgili bir anısını şöyle aktarmış: "Barış Manço ve Güngör Bayrak'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

FİRT



BARIŞ MANÇO
SHOW





oynadığı bir fotoroman çekiyorum, adı: Küheylan! Rahmetlinin ünlü şarkısı. Kilyos'ta iki oyuncu bir atın üzerine binip gidecekler. Daha doğrusu gider gibi yapacaklar. Ama at diye dört bacağın üzerinde zorlukla duran bir gariban bulunca işler değişiyor. Güngör ve Barış atı omuzlarına alıyorlar... diyeceğim ama hayır sadece üçü yan yana yürürken fotoğrafıyabiliyorum." Küheylan, Barış Manço'nun en bilinen fotoromanı. Çünkü Kelebek gazetesi o yıllarda yaptığı bazı fotoromanlarını kitap olarak da bastırmış. Günümüzde halen sahalarda bulmak mümkün.

HALHAL

Barış Manço'nun üçüncü ve son fotoroman serüveni 1981'de Yeni Olay gazetesi için gerçekleşmiş. Yönetmen Çetin İzzet Özkaya. Önce Barış Manço'yla başrolü paylaşacak kızı bulmak için gazetedeki bir yarışma düzenlenmiş. İki kız çok beğenilmiş. Tır Müftüoğlu ve Bilgay Çağlar. Hikâyede gerçek ustası ve ozan Barış Manço ve ona tutulmuş iki kız vardır. Önce birisinin ayak bileğine yaptığı halhal takar ama kız esrarengiz biçimde kaybolur. Sonra ikinci kız bilek güreşinde yener ve onunla evlenir. Bu aykırı yazının çetneliği de bu fotoroman sizlere sunmak olsun. Buyurun dostlar www.ucuztarh.com adresine. Karşınızda Barış Manço ve son fotoromanı Halhal. ✨



AZİZ
FIDANCI

DİYARBAKIR'DA YAŞAMAK

[[1]] Başındaki tepsiye dizdiği halka tatlıları "şireli tatlım!" diye satmaya çalışan bir çocuk sesiyle uyanmaktır.

[[2]] Evden çıkarken annenin "Oğlum kimseye kaşınmayasın ha!" tembihini duymaktır.

[[3]] Sur'da, Bağlar'da köşebaşlarında kurulan seyyar-tezgahlarda kahvaltı niyetine çiğ köfte kebabi yemek.

[[4]] Gökyüzünden bakıldığında kalkan bahçimi andıran 5,5 kilometre uzunluğa, 12 metre yüksekliğe sahip surlarla çevrili bir kentte yaşamaktır.

[[5]] Kuşbakıkhanelerinde Boğaz'da yalisahibi edasıyla güvercinleri küreng, zengö, atlas, miski diye görücüye çıkararak kuşbazları dinlemektir.

[[6]] Hasretinden Prangalar Eskittim, Ben Anadoluyum, Adios Bebeğim diyen Şair Ahmed Arif'ten, Diyarbakır Ortasında Varulmuş Uzanırım, Diyarbakırlıymış Ad Bahtıyar diyen Ahmet Kayadân bir şehri sevmeyi öğrenmektir.

[[7]] Ulu Cami'nin karşısındaki sokakta 1918'den bu yana yer alan Meit Açık Firmı'ndan odun ateşinde pşirilen ekmeği alıp Hacı Halit Lokantası'nda haslamaya, güvece, meftüneye bandıra bandıra yemek.

[[8]] Üç ülkeyi kat edip Basra Körfezi'ne dökülen, üzerine nice şirler yazılan, efsaneler anlatılan Dicle Nehri'ne ev sahipliği yapmaktır.

[[9]] 15 yaşından 80 yaşına kadar tüm erkeklerin cebinde ya da belinde "düyâ hâli ne olur ne olmaz" diye, "emanet" dediği bir çakı taşıyıp çukullukla bunuya seyyar bir el arabasından aldığı acuru soymak için kullanmasıdır.

[[10]] Adres sormak için rastgele girilen dükkânda kınulmuş esnaf sofrasına zoraki buyur edilip misafirperverliği hissetmektir.

[[11]] Saray Kapi ve Kastal'da kestane kokuları eşliğinde közde pşirilen menengiç kahvesini, Nizâmî'nin Çayvînde ise üst üste kaçak çayları yudumlamaktır.

[[12]] 8 bin yıllık Hevsel Bahçeleri'nde küçükken çaldığımız arıların, alucelerin (yeşil ekşierik) anısını "Ne çok çalırdık!" diye mahcup hatırlamaktır.

[[13]] "Yaş 35 yolun yarısı eder/Dante gibi ortasındayız omrun" diyen Diyarbakırlı Cahit Sitki Tarancı'nın yaptığı hesaba uymayp 46'sında yolu çok erken tamamlamasıdır.

[[14]] Şehir halkının yaptığı hâl kitap aramalarında kimsenin kimisinin ne yapıp, ne yapıp, ne yapıp...

[[15]] Şehir halkının yaptığı hâl kitap aramalarında kimsenin kimisinin ne yapıp, ne yapıp, ne yapıp...

[[16]] Neolitik dönemden kalan 12 bin yıllık Körtük Tepesi'ye, 10 bin yıllık Hilar Mağaraları'nagururla bakıp "İlk insanlar semişler ki buraya yerleşmişler" diye düşünmektir.

[[17]] Mahmo: Napisen? Kenno: Bi şey yapmıyım. Sen napisen? Mahmo: Ben de bi şey yapmıyım. Nerdeseñ? Kenno: Bi yerdeyem. Sen nerdesen? Mahmo: Vâla ben de bi yerdeyem...

[[18]] Ongözü Köprü'den geçen gelin alaylarını seyre dalarken kulk zarında hissettığın daval zurna sesine omuzlarının tempo tutmaktan kendini alamamaktır.

[[19]] Ongözü Köprü'den geçen gelin alaylarını seyre dalarken kulk zarında hissettığın daval zurna sesine omuzlarının tempo tutmaktan kendini alamamaktır.

[[20]] Sevdigine "davam!" diyen gençlerin sevdığı kadını sokakından gezerken ancak göz uyuyla balkonuna bakabilmesidir.

[[21]] Yüksek Kahve öñü ve Ulu Cami öñü gibi kent meydanlarında dünya halini hasbihâl eden ihtiyarların Sezar Karakoç'un "Umutsuzluk yolu/Gün gelir/Gül de açar/Bübul de öter" dizesiyle azalan dişlerine almadan gülümsemesidir.

[[22]] Daracık şer küçerinde gezerken taş konaklardan yukselen dengbeçlerin aşk, savaş, eşkiyalık, isyan üzerine yaktıkları uzun havallara kulk misafiri olmaktır.

[[23]] 100 milyon yıl önce patlayan ve şimdi devasa kara taşlarla kaplımış sönmüş bir volkan olan Karacadağ'ın kuşatılmasıdır.

[[24]] Oturduğın kahvenin çirafına uzattığın 20 lirayla "Bana karışkın dürrüm çiğeryapana" isteğini görev addeden çocuğun "Abe bir tane de kendime yapayım mı!" samimiyetine tebessüm etmektir.

[[25]] Şehir dışına çıkıldığında kadayfın ana vatandan tatlı bekleyen dost abhaba elindetel, burma kadayfılarına gitmektir.

[[26]] Diyarbakır'ın gözdesi Dicle kıyısından serçe kuşlarına bakarak bakı marifetlerini semalarında uçuşan martılara düşünde sevgiyle selâm göndermektir.

[[27]] Yani Diyarbakır'da yaşamak dedi Kado'nun dediği gibi "çokkk hoştttttt!" ✨

DİYARBAKIR

Alt katımdaki komşuya inanılmaz gıcığım. Neymiş, aşağı çok ses geliyormuş. E gelecek tabii aşağı ses. Çocuk bu a denyo. Zıplamayı keşfetmiş, elbet zıplayacak. Bir insan hayatında kaç kez zıplamayı keşfedebilir. Sen zıplamayı keşfettiğinleri ne de çabuk unutmuşsun bakıyorum, vah vah vah sana be.

BİR KUŞ “ALPAY”

Ben öyle bir kuş Alpay'ım, daldan dala konarım. Hey yarım heyime benim. Gerçekten ilginç biriyim. Normalde bir edebiyat kültür dergisinde benim gibi bir yazarmış yazılmasını yayımlanması, bu kişinin derginin birkaç kilometre ötesinde karar yavaşlaması lazım. Al, kurduğum-cümleye gel. Ben öyle bir yazar'ım ki, dergiye bomba atmakla eşdeğer bir yazarmış bence. Yazarmış da yazarmış, yazarmış da yazarmış. Zaten bence bu yazıyı koymazlar dergide. Koyarlarsa bir sorun var diye düşünüyorum ben. Yemin ediyorum.

Ne diyordum ya ben. Oohoo, konuya bile girmemişim. Konu yok zaten de. Yani var da, tek bir konu yok. E kuşun ben, tek daldan mı duracağım. Mesela ne bileyim, alt katımdaki komşuya inanılmaz gıcığım.

İyi bir insan aslında ama mal mal. Mal olmasa köyü gibi alttan alttan sopayla vurur mu ya öyle "tok tok" diye. Ruh hastası. Neymiş, aşağı çok ses geliyormuş. E gelecek tabii aşağı ses. Çocuk bu a denyo. Zıplamayı keşfetmiş, elbet zıplayacak. Bir insan hayatında kaç kez zıplamayı keşfedebilir. Sen zıplamayı keşfettiğinleri ne de çabuk unutmuşsun bakıyorum, vah vah vah sana be.

Kusura bakma arkadaşım, bu çocuk zıplayacak. Zıpla oğlum zıpla. Apartman zıplama sebebiyet vericisine zıpla. Alt kattakini düşünme, bir de kuyileyle muhatap olmuyoruz senin anne baban olarak. Zaten insan olsa kapaya gelir, medeni gibi anlatır derdini. A konsere açacağı tipli seni ya. Zıpla oğlum zıpla. Elbet zıplayacaksın. Topuklarını iyice yere "güp güp" vurdur vurdur zıpla ki aklı çıkın iyice alttakinin.

Hayir senin de çocukların var ey alt kattaki, onlar hiç zıplamıyorlar mı acaba. Onlar zıplarken sen ne yaptın acaba. Acaba. Onlar zıplamaları diye prangalar mı vurdun sen bu çocukların bileklerine bileklerine. Tövbe tövbe ya.

Sonra bir de Kadıköy'deki şekli gıysılar satan dükkanındaki şekli büyüklüğe da gıcığım. Onu gıcık etmek için elinden gelen her şeyi yapıyorum. Onu çok üzmem, onu sürekli hayal kırıklığına uğrattık istiyorum. Onu dertli yapmam, onu geceleri sessiz sessiz ağlatmak istiyorum. Ve bence bunu başarıyorum da.

Geceleri sessiz sessiz ağlıyor, biliyorum. Her defasında dükkanına girip bir şeyler alacakmış gibi yapıp alıyormuş. Pantolon deniyormuş, tişört deniyormuş alıyormuş. Başta pantolon alı onünden geçiyormuş. Alacaklarmış birlikte diyorlur, pantolon alacakmış gibi yapıp

alımıyoruz. "Sonra alırsız" diyoruz, yine alımıyoruz. Çıldırtıyorduk kendisini. Bir şey de diymiş. Müşteriyiz biz, pantolon denemek de doğal hakkımız. Ümit verip verip alımıyoruz. Bunalıma sokuyoruz kendisini. Hep ama. Daha önce bir iki çanta almıştım aslında. O yüzden yine alırım bir şeyler gibi düşünüyorum ama alımıyoruz. Almam ağa, ne alacağız.

Sen benim oyunuma geleceğini söyledin, sonra geldin mi peki. Gelmedin. Ben de senden pantolon alımıyordum, bu kadar basit. Alacak gibi yapıyordum, alımıyordum. Tıpkı senin oyunuma gelecek gibi yapıp gelmemen gibi. Ben o gün çok ağladım, sen de ağla. Terbiyesiz. Pis.

Bir de bu arada eskiden hayat felsefem şuydu benim, "bir şeyi almayıp üzüleceğimi alıp üzül". Alıp üzülürdüm. "Ülan çok para verdim ya ben

sivri tipiyle evlendim. Evet, yaptım ben bunu kendime. Nasıl ruh hastaları bu kişiler ama. Ne yalanlar ne yalanlar. Neymiş efendim, bunların Eminönü'nde arsları varmış. Nasıl sallıyorlar ama. Yıllarca salladılar böyle. Kayınvalide ayrı, bacanak ayrı, baldız ayrı, eşimin kendisi ayrı. Nasıl sallıyorlar ama. Böyle bir sallama olmaz. Bir de efendim Eminönü'nde tekstil fabrikaları da varmış ayyıyeten. Hatta yengeleri de çalışıyormuş o fabrikada. Yengelerinin lakabı da Donanma'ymış, Donanma Feriha, Donanma Feriha fabrikadaki işçilerle iyişiyormuş, bir de böyle ayrıntıya da giriyorlar ki, iyice inanamıyorum diye. Bunu böyle yıllarca anlattılar. Sonra da vazgeçtiler anlatmaktan.

Geçende de sordum, "Eminönü'nde arslarınız, fabrikalarınız olmadıkça gerçeğini ne zaman kabullendiniz?" dedim. "Aslında kabullenmedik, sadece hayat galeisi unutturdun, yoksa hâlâ anlatırdık biz sana" dediler. Çıldıracam. Eminönü'nde arsları varmış. Lan kimin Eminönü'nde arsları olabilir. Hani arsan oldu ezkaza Eminönü'nde, fabrikası nasıl olabilir bir de Eminönü'nde. Eminönü ya bu, dünyanın en değerli yeri. Hazine el koymuşmuş bir de. Teallahım ya. Yıllar yıllar sonra Taşdelen'de bir arsları çıktı kıta kıta, o oldu. Taşdelen'deki arsları ortaya karmayıydı belki de hâlâ Eminönü'nde arsları vardı. Psikolojik manyaklar ya başıma benim.

Neyse, ne diyordum, yavaş yavaş bağlayayım zaten artık ben bu yazıyı. Hiç de bağlayamam yok, çünkü yazmamı çok seviyorum. Neyse, bu bitsin zaten, diyye başlıyoruz, onun bölümlerini topolarım lazım. E YouTube yapıyoruz Devle Diken'i. Takbe alın. O bölümleri de ben yazıyorum. E her hafta Uykusuz'a yazıyorum. Sürekli yazıyorum ben ya ya. Manyak mıyım neydim ben acaba ya ya. Acaba ya ya.

Peki benim ailem sıkıntılı, çevrem sağlıklı mı bu arada? Neredede, ah neredede. İsteyiyorum zaten o ayrı da. Mantıklı insan sevmiyorum. Ben böyle mutluym. Dünyanın en güzel ailesine, dünyanın en güzel arkadaşlarına sahibim, o ayrı. En sevdiğim arkadaşlarımdan bir mesela, geçen çok acayip bir şey anlattı. Marmaris'te üç ay teknelilik yaptıktan sonra, mevsim bitip de zodyak'ın sönüldüğü an, başlarsam ağlamaya. Hiç beklemiyordum çünkü o kadar hiç sönecğini zodyak'ın. Ölmüş bir karınca gibi büzülmüş zodyak. O zodyak onun için anlarım, bilmem de nelerim. Anlatıyor da anlatıyor. Manyak galiba.

Neyse, sizi çok seviyorum. Umarım siz de beni seversiniz. Kuşları'ı yazıyordum, onu pek sevmedim çünkü. Sevseydim o seriyeye devam ederdim, çünkü sevdiğim çünkü ben kuşları yazmıy. Neyse artık. İyi bakın kendinize. Sevgiler dev den de büyük. Görüşmek üzere. ✨



Mantıklı insan
sevmiyorum.

buna" derdim. Sonra da bir süre sonra üzüntüm geçirdi, aldığım kalırdım, aldığım yanına kâr kalırdı. Şimdi çocuk da olduktan sonra artık "alıp üzülüyorum". Ailecek. Gerçek çocuk bir şeyden anlamıyor şu anda ama bence o da halmize üzülüyor. Çocuğun rzıkı çünkü o sonuçta, öyle eskisi gibi hovardalık yapmam yok. Yani yine var hovardalık yapmak ama artık tek başıma üzülüyorum. Üzüncüler çoğaldı. Üzüncülerin içindeki bir kısmı da aileme.

Sonra aslında ben kiminle evlendiğimi de anlatıyorm size. Yemin ediyorum ruh hastası bir ailenin en

MECMUANIN 2020 SENEBAKISI BU İLK NİŞANINDA BİZ DEĞİTİMİZ SENE EN ÇOK GÜLDÜĞÜN HADİSELERDEN BİRİNİ ANLATMAK İSTİYORUM... SİNDİ BİZİN HİSTİ VE DEĞİTİN EVLERİNİN BAL-KONJUNA HAMEL BİR KEDİ GELİR...



BİTKİLER İYİ KEÇİSİ MAMA VERİRLER HATTA KEDİ KENDİ YATAKLARINDA DOĞUM YAPAR. DOĞAN KEDİ BİLLERİNDE BÖYÜR. AĞN HUYLUĞU NOĞANMA "UYBAL" KOYARLAR.



UYBAL DA VALİDİNİ ÖBİ EVDE KALMAZ AMA BAL-KONJUN MUDAVİMİDİR. ARA SIRA EVDE KALIR. DEMET VE MERİC ASILARINI YAPTIRIR...



MAMASİ KURU HİST DANN HADİSİDİR. TENEĞİR. UYBAL HUZURLU BUTLULU BİR KEÇİDİR. BİTKİLER AKSAM EVİSİ GELİR. HEYBEN BAL-KONJUNDA BELİZİ BAĞN DİĞER. SONDA GELİR.



BİR AKSAMÖRTÜ GÜZEL BİR TELEVİZYON DEĞİTİN ULİDİBİRKEN UYBAL GELİR. BAL-KONJUN MAMASINI YER. KAKASINI YAPAR AMA SONDA YERK KESİLER Kİ UYBAL'IN BOYNUNDA BİR TASHMA VARDIR.



TASHMANIN İZERSİNDE "KAPLAN" YAZMAK. TADİD.



VE AKSAMINDA "KAPLAN" KAYNOLURSA İTİBATA GEÇERLEK TELEFON NUMARASI. DEMET HOCETLE UYBAL'ı KAFKASIK. ÇOCUKLARI "KAPLAN" İLAN BÖZLERİ RULAMAYA GEÇİR.



ADRES BİR KULAFÖDÜR. DEMET KULAFOR HANNEFİZDİYE "BU ÇOCUK BENİM YATAMASINA DOĞAL VARDIR BİR TASHMA TAKIP SAĞLAMAK" DİYERİK AYAR VERİR.



UYBUN FİYATTA PÖN ÇEKİTLERİ İÇİN DEMET FAZLA KIZMAZ. KUNU KAPARIR. UYBAL HİSTİBİR HİSTİBİR DİĞERİ BOYFOMUSU BÖYLE. OĞLADA KAPLAN. BURADA UYBAL...



ÇOCUK EKİDİN NOT ALDIN VE ÇOK SEVİYİM BİZİ BİRADAKİ HİSTİBİR İSE BİZİTAT ANCAK-MİN ÇÖLÜMİN. VALİDİN TASHMAN-DAN DEĞERİNİN HİKAYESİDİR.



BİRKİ DEĞİTİN N-İT YAZILANINDA... EVDE HEY BİRLİTE YEMEK HİYOLAR. KAKASININ BİRİ TİZ İTİYOR. AMA MARADA TİZ YOK... KENDİ DEĞİTİN "DEĞİTİN TİZ BELİŞİ BİLEVM" DİYERİK BAL-KONJUN KULAFÖDÜR.



YÖRÜMEYE BAŞLIYOR. SONAKTA, AMA AKK BAKKALTE RULAMİYOR. SONDA YÖRÜMEYE DEVAM EDİYOR. HANA ANALITIR YA "KEMEK ALMAYI ÖTTİ E YİLE SONRA GELİR DİYE



İSTE AYVİN ÖBİ BİR YOLA ÇIKTI. BİR DAME ÖBİ DÖNÜDÜR.



OSKADÖRDAN BİRKEÇİYİ SEÇİYOR. ORADA HANLARDA SAĞIYOR. ORADA YATIROR. KULAFÖDÜR DENKİN HİSTİBİR BİR TOĞUR OLAN BAY MİSON İLE ANADOLU'YU GEZİP AT SATMAYA BAŞLIYORLAR.



AKSAMLARI BAZEN TASHMANI OKUTANINDA BİR YİDİR. KAMU KULAFÖDÜR. DEĞİTİN DEĞER ATLARI ÇOK SIKI BAŞLAMAK KONGURUNDA. AĞRI TİZİ BAY MİSON'UN LAFNİ Kİ İTİYOR.



YİNE ÖBİ BİR BEÇ ATLARI BAĞLAYI LUYU-YOLAR.



MARİCİ DEMİCİ DEĞİTİN LUYU GEZERİM. ANDEN VATTIR YERİSİ DOĞRU-LUYUVERİR. BAY MİSON LUYU O SIRADA.



DEMİCİ DEĞİTİN YARAS AYVALARIN YÖRÜMEYE BAŞLIYOR. HEYBEN YARE BAŞLIYANDAKİ NİHİZE DOĞRU.



**"Çıkar şu acıyı ceviz" diyorlar,
Dallarına uzanan kuraklık bilgisi
Acıyı çıkar, kabuğu soy,
Ömrüne sinen bu susuzluktan
Kendine bir yol bul.**



645dukkân.com

Çok yakında kitapçılarda!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Anna âşık bir kadındır ve aşkın sağduyuya ihtiyacı olmadığını bilir...

İKİ GÜNLÜK TARTIŞMANIN İKİ CİHETİ



NAZAN
BEKİROĞLU

Anna ve Vronski arasında şiddeti giderek artan yıpratıcı tartışmalar (kavga demek daha uygun olur) pek çok bileşenin bir araya gelmesiyle oluşan kesif bir sebepler ağına bağlıdır ve "görünürde" Anna tarafından çıkarılmış fırtınalardır. Tolstoy'un epeyce detaylı verdiği son iki günün kavgalar silsilesinde Anna'nın sevimsiz kaptirler yaptığı düşünülebilir örneğin. Bu iki güne yakından bakarsak, Anna köye gitmek istediğinde Vronski "Bu çok hoş işte" demistir. Eskiden olsa ona bir iltifat gibi gelecek cümle şimdi Anna'ya yaramaz bir çocuğa söylenebilecek bir söz gibi gelmiştir. "Bu çok hoş!" Demek ki Vronski, Anna'nın hoş olmayan davranışlarının varlığını ima etmiş ya da ağzından kaçırılmıştır.

Bu kadarla kalmaz. Köye gitme günü gibi basit bir sebeple başlayan tartışmanın bir süre sonra zemini kayar, sebebi bile unutulur, geriye salt üslubu kalır. Bu kez o üslup üzerine tartışılır. Anna tarafından raporlu tutulmuş eski defterler açılır, ithamlar havada uçuşur. İlgili ilgisiz, daha önce söylenmiş söylenmemiş sözler hatırlanır, yüze vurulur. Vronski sonunda yolculuk günü için Anna'nın isteğini uyunca barışırlar. Yine de "Demek benim istediğim gibi yapmak mümkünmüş" diye düşününce Anna'nın içinden bir şey kopar. Hele Vronski'nin boşanmanın umutsuz olduğunu bildiren telgrafı kendisinden gizlediğini fark edince Anna onun, kadınlardan gelen mektupları da böyle gizleyebileceğini düşünür. Bir sarmalın içinde iki gün boyunca tartışılır, barışırlar yine tartışılır vs vs.

Düz mantığıyla Vronski'ye göre olup biten aslında çok sadedir: Köye üç gün sonra gidebileceklerini söylemiş, Anna ise işi, onu yalancılık, dürüst olmamakla suçlamaya kadar varmıştır. Anna ihtimaliyle susmuş, üstünden kışkıracılık gösterirken Vronski kendine kalmış ve Anna'ya kalmış fısırtı.

Ne zaman kopacağı belli olmayan fırtınaları önlemeye çalıştıkça kişiliğini kaybetmektedir ve kavgalardan korunma refleksi yaşantısını cehenneme çevirmiştir.

Dönüp dönüp baştan alan bu iki günün sonunda Vronski, Anna'ya, konuşacak zamanı olmadığını ve bunun bir anlamının da kalmadığını ifade ederek bakar. Artık sözlerinin taş bir duvara çarptığını fark

Anna cihetinde ise durum bambaşkadır. Çünkü onun için her tartışmanın bir arka metni vardır ve bu metin yıllardan beri kartopu gibi büyümüştür. Anna oğlundan ayrı kalmasının, yok olan sosyal konumunun, adının saygısızca anılmasının sebebi olarak Vronski'yi görmekte;

aşk adına bütün bunları göze almakta; pişman olmamakla birlikte yalnız kaldığını düşünmektedir.

Hasarlarını telâfi edecek tek şey Vronski'den göreceği aşktır ama artık o da yoktur. Aşk şöyle dursun, Vronski yeterince üzülmemektedir bile.

Kavga varsa
ümit vardır.



etmiş, gayret etmenin beyhude olduğunu kanaat getirmiş, kendisini açıklamaktan yorulmuş, kavga etmekten vazgeçmiştir. Eğer romanda Vronski'nin gerçekten çözülün aşkına denk düşen bir an varsa, bu an o andır. O anda kavgaдан vazgeçtiği an olmalıdır. Değil mi ki kavga varsa ümit vardır.

Neticede Vronski'nin sarf ettiği her cümle Anna tarafından arkasındaki bunca ağır ve zehirli yükü birlikte okunur, birikimlerinin çamuruyla arzi endam eder. Vronski'nin zamanı düz bir çizgi üzerinde ilerlerken Anna'nın sürekli olarak geri dönüşleri vardır. Vronski eş zamanlıdır Anna art zamanlı. Aynı kavgayı aynı metin olarak okumazlar bu yüzden. Anna mevcut anı geniş bir resim üzerinde yorumlamakta, her şeyi kuşbakışı olarak bir arada, birbirleriyle ilişkisi nispetinde değerlendirmekte, bundan sebep duru bir bakıştan çok tortulanmış duyguların klavuzluğunda sağduyuyu kaybetmektedir. Çünkü Anna âşk bir kadındır ve aşkın sağduyuya ihtiyacı olmadığını bilir.

Her tartışmayı kendi içinde bir bütün olarak gören Vronski ise Anna'nın art metninde kurduğu bağlantıları fark edemediği için onu her şeyi fazla büyütmeğe şaşır. Oysa Anna'nın bir şeyi büyük metnin içinde gördüğü için o bir şey yeteri kadar büyütür zaten. ✨



**ERTUĞRUL
MAVİÖÇLÜ**

NOSTALJİ

İstanbul'un henüz çocukları evlere hapsedemediği, herkesin koşup oynadığı zamanlardı. Biz daracık sokaklarda çift kale maçlar yapar, misket yuvarlardık. Kızlar ip atlar, sek sek oynarlardı. Mahalleninabileri ise her daim sokağın köşesinde durur, babalarından ve işpıyoncu ufak kardeşlerinden gizledikleri sigaralarını tütürürlerdi.

O vakitler sokakta içki içene pek rastlayamazdınız. Suratların kankırmızı renginden, boş bakan gözlerinden, köpek öldüren müptelaların ise sip diye tanındık. Şarapçaların zararı kendneydi, biç böyle bilirdik. Ama bazen abir de mahallesesarhoş gelirdi. Kaç şişe Tekel birasını mideye indirir mis olurlarsa olsunlar, efendiliklerini bir milim bile bozmazlar, öteye

Yaramızı saracak,
bizi düştüğümüz
yerden kaldıracak
bir çare bulmamız
gerektiği
gün gibi açık.



Mehmet Ali & Aşgımsesalı

berieye bulamazlardı. Sallana sallana yürümelerinden anladık sarhoşluklarını. Bazensesleri yükseleirdi. O zaman kendi aralarında belki de uzun süredir birikişmiş her hesabı kapatmak istediklerini fark ederdik. Kufür duymazdınız, ama bütün kavgalar "yanlış yaptın" lafının ardından başlardı. Çünkü delikanlı dediğin yanlış yapmazdı. Yanlış yapana da artık delikanlı denmezdi.

Delikanlılık mühim bir müesseseydi. Mesela sevdiğine sahipçıkan kişiyi tarifederdi. Delikanlının sözüne güvenilirdi. Delikanlı kavgada geri basmaz, arkadaş ve mahalle için onlarca kişinin arasına girmekte beis görmezdi. Delikanlı sırın, emaneti saklamayı bilen kişiydi. Kuçuklerin abisi, rol modeliydi. Hülâsa, delikanlılık dedikleri, gençlik çağlarının yüksek rütbesiydi. Ama yanlış yapmaya imkân vermeyen bir rütbediydi bu. Yanlış yapan delikanlı, bir çırpıda âleminden silinirdi.

ARKADAŞ ISIKLARI

Pek sık rastlanırmış da köşenin boşaldığı zamanlar da olurdu. Biz yeni yetmeler böyle bir anın hasretyle yanıp tutuşurduk. Hemen oyunu bırakır, boşluğu

**Her yeni yılda geçmişti
özlemle anmaktan
ya da bugüne dair
yakınmaktan vazgeçmenin
zamanı geldi de geçiyor artık.**

doldurur, abilerden gördüğümüzüfali hareketleri taklit ve tatbika girişirdik. Sonra bir bakardık ki onlardan biri sokağa inmiş, pencerelerin önünden geçenler isikla diğerlerini çağırıyordu. "Arkadaş ısıkları" camları tırtiretince durmak olmazdı. Yeniden her zamanki köşede buluşurlar ve bizi, kalbimizi kırmayaya özen göstererek kuşkuşlayıp, makamlarına yerleştirirdi.

Büyükdüyümüzde mutlaka biz de onlar gibi olacaktık. Hollywood filmlerindeki jönlör gibi ütülü pantolonlar, kolalı gömlekler giyecek, yoldan geçen kızlara "dark çekecek", yaşlıların filelerini taşıyıp hayırdualarını alacak, büyükbalığıküçük balığıyutmasına izin veremeyecek, sokak arakasında hay yapan son model İmpala'nınçamarlığını tekmeyle yamultacak, mahallenin arın namusunu kollayacak, yeni yetmelerle örnek olacaktık.

Bazen maç sırasında kaleden sekentopun abilere doğru yuvarlandıgı olurdu ki, o zaman mutlaka içlerinden biri boyalayakbalarının kirlenmesini de goze alarak gruptan kopup topu yakarak, önce ayağının altındaezerve ardından manfelerini sergilemeye geçerdik. Topu havalandırmasın, ardından göğüsünde yumuşatır ayağına indirmesini, dizlerinde birkaçkez sektirdikten sonrabaşının üzerinden aşırıp topuğuyla vurarak yeniden önüne düşürmesini hayranlıkla izler, ne kadar çalşık da onlar gibi yapamayacağımız tekmeyle yamultacak, sandırık ki Onnik, Sarı, Drej, Marko, Fahri... hepşi başka âlemin insanlarıydı ve biz hiçbir zaman onlar gibi olamayacak, çaldığımız isikla arkadaşlarımızı köşe başına toplayamayacaktık. Fakat böyledünyanın için çok erkendi daha. Sıraelbet bir gün bize de gelecekti.

BİR TORBA MİKET

Nihat, mahallenin gariban çocuklarındandı. Aynı yaşlardaydık. Bir gün mors oynadık onlarla. Bir torba misketi vard ve ben hepsini yuttum. Misketlerle eve nese içinde geldiğimizden anem elmedikleri iğaret ederekekkızın bir ses tonuyla: "Nereden buldun bunları?" diye sordu. Oynamış ve ben de kazanmıştım bunda kızacak ne vardı ki? Annem üsteledi, bunun üzerine balandara balandıra Nihat'ın misketlerini nasil yuttuğunu anlattım. Hile, hurdayoktu, bileğimin hakkıyla kazanmıştım. Fakat anemimtekipsi hiç beklemediği gibi olmadı. Hikâyemi dinledikçe öfkesi daha da kabardı. "Hemen git ve geri ver o misketleri!" dedi ve devam etti: "Onun ailesini tanıyorum, babası yok, annesi evleretemişliğe gidiyor, kot kanaat geçinyorlar. Peki, o misketleri yutarken hiç utanmadın mı?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Annem haklıydı ve ben oyunu kazanırken büyük bir keyif aldığım için gün yanırsı hiç düşünmemiştim. Gerçekten adl değildi Nihat'ın misketlerini yutmak. Çoğu kez sabahları, üzerine margarın yağı sürülüp toz şekerle tatlandırılmış taptığından utanmıştım. Hemen dışarı fırlayıp Nihat'ı buldum, misketlerini geri vermek istedim. Nihat

kabul etmedi başlangıçta. "Peki, misketleri geri alırsam bir daha benimle oynamayacak mısın?" diye sordu. Her zaman onunla oynayacağım sözünü aldıkdan sonra misket torbasını kabul etti. Bir mısret bin saatinden evla idi ve ben o gün kaybedenin yanında olmayı öğrenmiş, birkaç yaşından büyümüştüm.

SİLAH SESLERİ

Sonra yaz tatiliyle birlikte her gün uzaklardan silah sesleri duyulmaya başladı. Vezneçiler Site Yurdu'nda kalarlar, saldırlara böyle mukabele edermiş diye duyardık. Meğer o vakitler dünyanın devrim yapılan pek çok ülkesinden silah sesleri gelirmiş de biz duymazmışız. Çok geçmişden silah sesleri yağırmış, hatta sokağımızda başına kadar geldi. Erzurumyurdu yeni açılmıştı. Dadışmışgelenler, diye söylediler mahallede bir teyze. Ahlak, namusa düşkünlüğü, mahalleye bir yanlışları olmamış. O kurşunların bir yandan, biz de sokağımız duvarlarından yurdu açılması beraber zühür eden kurt resimleri afişleri ırtmakla meşguldük. Mahallenin ablaları geri çekilmişlerdi. Delikanlılık da bir yere kadar ve bu durumda iş başa düşmüştü. Erzurumyurdunun sarıklı bıyıklı sakinleri, "Bizim astışımız afişleri kim yirtti?" diye hesap sormaya geldiler bir gün. Kimse onları muhatap alıp yanıt vermedi. Öyle ya, biz bu mahallenin çocuklarıydık, yollar da bizi, duvarlar da... Üstelik faşistliğin çok ayıp, çok aşşıklı bir şey olduğu herkesin malumuydu. Ama belli ki onlarda utanma duygusu da yoktu. O yüzden bellerindeki silahları göstererek, yirtmişiz kurt resimleri afişleri duvarlara yeniden yapıştırdılar. Biz silahlardan korksak da aynı gece dışarı çıkıp bu afişleri de yırttık. Sonra babam bizi, "Bunların hepsi azlı it, ama siz karışmayın" diye tembilledi. Sonra sokağımızda gece lambaları yanmaz oldu. Annem yurdundan kurşun atarak lambaları patlattıklarını söyledi. Karanlık severlermiş meğer. Yaz sıcakının üzerine bir de sokağa çıkan karanlık iyiden iyiyetiyi dikmişti.

Eylül ayı gelince okullar açıldı. Annem kaşlarını çatarak bizi uyardı: Gelirken oyalanmayacak, hava karamadın evde olacaktık. Eve erken dönme mecburiyetinden ötürü Nihat ile bir daha msket oynamadım. Kızlar eve kapandılar, arkadaş ışıkları sustu ve camlar titremez oldu.

ÇOCUK SESLERİ

Çocukların bilgisayar oyunları yüzünden eve kapandığı yalanına kanmayın sakın. Sokakların boşalması, bugünün ya da dünün değil, çok önceleri memleketin üzerine çöken beter bir ölüm bulutunun alametifarikasıydı. Henüz bilgisayarın ne olduğu bile bilinmezdi o vakitler. "Alem ayabız yaya" sözü lügatimize dahayeni girdiği sıralarda sokaklardan silinen, sadece çocuk sesleri değildi, O dopdolu, capcanlı hayat bir buz misali donup kaldı, delikanlılık yer yanlışlıcine girdi, müptezeller baş tacı yapıldı, sokakların köşeleri ite, kurda, yalana, dolana terk edildi. Çokşu öylesine hızlı yaşandı ki, mesela o zamanlar memleketin sapıkları parmakla sayılır ve kim oldukları dahi bilinirken, handiye elini sallasan sapığa çarpır oldu.

O yüzden, her yeni yılda geçmişti özlemle anmaktan ya da bugüne dair yakınmaktan vazgeçmenin zamanı geldi de geçiyor artık. Yaramızı saracak, bizi düştüğümüz yerden kaldıracak bir çare bulmamız gerektiği gün gibi açık. Ama bulacağımız çare, bize kaybedenin yanında olmayı öğütlemeli. Gücsüzün filesini taşıdığımız, zulme kafa tuttuğumuz, kompradonun sokağımızdan hızla geçen arabasının çamurluğunu bir tekmede yamalttuğumuz, büyük balığın küçük balığı yutmasını engellediğimiz, el ele, omuz omuza durabildiğimiz zamanlara öykünmeli... Sadece nostalji olsun diye değil, yarın inşa edeceğimiz memleketi feyz alalımız için, ayağı ve fazlasıyla o bozmuş memleketi zamanla inşa edelim!

Mehmet Ali AkşamSefası

Her "olumsuzluk" daha da olgunlaştırır insanı, yeter ki kendimize dersler çıkarabilemeye yetisine hâkim olalım.

BUĞRA GÜLSOY

Kendimi tek kelimeyle tanımlayacak olursam: *hayalperest*.

Hayat felsefemi en iyi anlatan cümle: "*Milletim insanlık, vatanım yeryüzü.*" (Tevfik Fikret)

Şu sıralar gündemim; *Orta Doğu çıkmazı ve tarih boyunca orada kurulmaya çalışılan kanlı düzen ya da refah içinde bir düzenin kurulmaması üzerine tasarlanmış karanlık nedenleri araştırmak*.

Bugüne kadar başıma gelen en heyecan verici şey: *oğlum Cem'in doğumu*.

Şu hayattaki en büyük hatamı; *yaşadığım hiçbir şeye hata olarak bakmadım. Çünkü her "olumsuzluk" daha da olgunlaştırır insanı, yeterki kendimize dersler çıkarabilemeye yetisine hâkim olalım*.

Hayatımın dönüm noktası; *mesleğim olan mimarlığın değil de mesleğim olmayan tiyatronun yolundan yürümeyi denemek*.

Oyuncu olmasaydım; *mimar olurudum*.

Başucu filmim; *Krzysztof Kieslowski'nin "Öldürme Üzerine Kısa Bir Film" ve "Aşk Üzerine Kısa Bir Film" filmleri*.

Başucu kitabım; *Erich von Daniken'in "Tanrıların Arabaları"*.

En sevdiğim dizi; *Breaking Bad (2008)*

Şarkılarıya beni en çok etkileyen müzisyer; *John Lennon*.

En büyük takıntım; *sonuca bir an önce varma isteği*.

Beni en çok kızdıran şey; *savsaklık halli*.

Beni en çok heyecanlandıran şey; *taze bir fikir bulmak*.

Bence Türkiye'nin en büyük sorunu; *yeryüzü üzerindeki bahıtsız konumu*.

Fikirlerini kendime en yakın bulduğum kişi; *Tevfik Fikret*.

En sevdiğim yemek; *kafte ve patates*.

En iyi yaptığım yemek; *yık madesi*.

Kendimi en rahat hissettiğim yer; *evim, yuvam, kalem*.

Devamı
Sende

OT

Asla kayıtsız kalamadığım şey; *yalan*.

Hayalimdeki dünyada; *-İzm'lerin ve ist'lerin olmadığı, insanların birbirlerine karşı karşı gelmediği, herkesin karşısındakine bakıldığı kendisini görebildiği, tek ortak dilin sevgi olduğu bir yer*.

Hak ettiği değeri görmediğini düşündüğüm kişi; *Celal Yalınz (Sakallı Celal)*.

Tanışmayı çok istediğim kişi; *Sabri Mahir*.

Aşk benim için; *varoluş*.

Bence bir insan verilebilecek en anlamlı hediye; *ana diğer verdiğini hissettirmek*.

Aşk benim için;
varoluş.

Gelecek planlarımın başında; *oyunculuk yapmaya devam etmek ve yaza açmış yeni kitapların hikayeleri peşinde koşmak var.*



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://bitantery.org>



KUTUB
ŞİMŞEK

Ölüm hiçbir haneden uzak değildir. Belki bir süre uğramaz, gecikir ama herkes yakında bir yerde olduğunu bilir. Çocuklar hariç...

ZÜLFİKÂR

Kırlan bir çocuğum ben / Yüreğim cam kırığı
Bütün duygulardan önce / Öğrendim ayrılığı
(Murathan Mungan)

"Hiç gerçekçi değil, çocuklar intihar etmez." dedi başoyuncu, bir çocuğun intihar etmek istediği bir film karesinde. Oyle olmasını isterdim, buna inanırdım da. Bir çocuğun intihar ettiğini görmemiş olsaydım.

Bütün günü top oynayarak geçirdiğimiz yaşlardaydık. On uç – on dört yaşlarında. Mahalledeki boş arsalar yavaş yavaş tükenirken elimizde çöplerin yığıldığı küçük bir yer kalmıştı. Çorapsız ayaklar, lastik ayakkabılarda terleyp de koşamaz duruma gelince içimizden biri dayanmayıp ayakkabıları fırlatır, topa yetişmek için turboya takardı. Gölünü atıp birazdan kanlı ayaklarla rahatlamış olarak geri dönerdi. Zira cam kırıklarıyla doluydu her yer. Topun yanı sıra gözümüz yeredeki parıltılarda da olurdu, büyük parçaların üzerinden atlaya zıplaya koşardık.

Bütün sahada, kaleci de dâhil, tek hareketiz canlı Zülfikâr'dı. Ona 'çöpçü bilim insanı' derdik. O, parıltıların peşindeydi. Her birini tek tek alır, üstüne tükürür pantolonuna sürer, güneşe doğru tutardı. Beğendiklerini cebine atar, beğenmediklerini de gerisin geri fırlatırdı. "Öğün, aldıkları sahanın dışına at bar!" derdik. Başka birinin hatırı geer diye herkes sırayla söylerdi. Ama kimseyi duymazdı Zülfikâr, etrafında kimse yokmuş gibi davranırdı. Top çarptığı zaman bile dönüp bakmazdı.

Sahanın her yerindeydi, hızmızı alamadığımız zamanlar üstünden atlardık. Bu onu bir şeyeğin ettiği kadar bile rahatsız etmezdi.

Orada oluğu bizi neden ilgilendirmezdi, onu neden hiç kovmadık sahadan, niye hiç dışlamadık bilmiyoruz. Oyunu bozduğu için, bizi hiç takmadığı için, topladığı cam kırıklarını sahayatekar attığı için... Ve cam parçalarına delice bağlandığı için...

Maç başlar başlamaz sahada biter, maç sonlanınca o da hazineleriyle evin yolunu tutardı. Karanlık, sessiz, dökük bir ev giderdi. Bir yürek çarpıntısının hissedilmediği, bayram kutlamasının yapılmadığı hatta bir kahvaltının, öğle, akşam yemeğinin yinelenmediği

izlenimi veren bir eve. Ve evin ruhunun yansdığı eskimsiz yüzlere. Yaşlanmamış ama eskimiş. Asırlarca uğuştekalımsı, rüzgâr yemişliği, kösöleye dönmüş yüzlere sahip ev sakinlerine... Sonraki gün biz maç başlایnca tekrar çıkardı sokağa.

Bir gün elinde, topladığı bütün cam kırıklarını olduğu bir yığurt kovasıyla geldi sahaya. Kenarda durdu, bir süre bizi izledi. Top birkaç defa yanından geçti. Hiç kılmımadı. Sonra kovayı alıp olduğu yere boşalttı. Bir sürü cam kırığı.

Maç durdu, herkes ona bakıyordu. Bu yaptığı tahammül sınırlarının dışındaydı. Fakat o, kökük gibi kabarıp inen göğüslerinden ve

sıkımsız yumruklarından pek etkülenmişiydi. Uç adımı geri çıktı, kopup kovaya var gücüyle bir tekme savurdu. Kova sahanın ortasına yuvarlana yuvarlana gelirken o, gerisin geri dönüp gitti.

Kovayı aldım, kaleciyle birlikte teküfedece cam parçalarını kovaya doldurduk. Tek tek seçilmiş, parlatılmış bu değerli hazinenin neden geri geldiğini merak eden kimse çıkmamıştı aramızdan. Maçta devarı ettik.

Akşamüstü, son gollerin peşine düşerken bir gğlik duyduk. Çiğerindeki bütün sesler olarak veren bir kadın gğliği. Sonra bir daha, bir daha... Topu bırakıp sese doğru koştu. Zülfikârın evinden geliyordu ses. Komşular sokağa döküldü.

Ölüm hiçbir haneden uzak değildir. Belki bir süre uğramaz, gecikir ama herkes yakında bir yerde olduğunu bilir. Çocuklar hariç... Onlar intiharı da bilmezler. Biri hariç...

Tek kati evde, pencerisi sokağa bakan odada, tavan pervanesi için takılmış bir kancaya takılı bir ip ve ona asılı bir çocuğun ayaklarını gördük. Bir olunun hareketizliğini... Ev karardı, daha da karardı. İçindeki cam kırıklarının minik ışılitan da sondu.

Sahaya dönüp kenarda duran kovayı aldım, Zülfikâr'ın evine girdim. Ayaklarımı zıplaydık. İşıladı her yan. Birlerce parçaya bölünmüş bir ruh gibi.

eve CAT başına
"TASMA"



ARKASINDA
CEP TELEFONUNA
YAZILI HANI Bİ
DURUM OLURSA
DİYE...



OH!
NE ALA!

TASMA
İNSANA
LAZIM!

ALIMERT
ALAN

Adana çıkışı SIFIR BİR dizisi; replikleri, oyuncuları, senaryosu ve müzikleriyle, yayınlandığı her sezon çok ses getirdi. Amatör ruhla ve küçük bir ekiple başlayan dizi projesi büyüdü, YouTube'dan TV ekranına terfi etti. Şimdilerde ise ekip bir sinema filmi için çalışıyor. Projenin başrol oyuncularını SAVAS SATIŞ, ONUR AKBAY ve yönetmen KADRI BERAN TAŞKIN'la bir araya geldik, Sıfır Bir'i konuştuk.

BİZ BU YOLA BAŞ KOYDUK

Amatör ruhla, sayısız imkansızlıkla başladığımız Sıfır Bir projesi büyüdü, YouTube'dan TV'ye, ardından beyazperdeye terfi etti. Dizinin yarattığı etki size nasıl hissettiriyor?

Kadri Beran Taşkın: Bu işe 14-15 kişilik bir ekiple başladık. Şimdi sette 150 kişi çalışıyor. Bu da geriye dönüp baktığımızda harika bir şey, gerçekten çok mutlu oluyoruz ve insanların da bu işi sahiplenmesiyle yaptıklarımızdan gurur duyuyoruz.

Savaş Satış: Çok büyük umutlarla bu yola başladık. Dostlarımız da bize inandı, sonra her inanan bize eklendi ve büyüyen bir ekibe dönüştük. Bu için buralara geleceğin tahmin etmiyorduk ama geldikmiş nokta gurur verici. Sıfır Bir, çok insana emek kapısı açtı, hayatlarını değiştirdi. Sadece dizi değil içerik üretene, medya desteği olmadan bir şeyler yapabileceklerini gösterdi. Emek verilersek bir şeylerin başarılacağını gösterdik, bu mutlu oluyor. Biz de böyle arkadaşlara elimizden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Bazı insanlar Sıfır Bir'in şiddetle özendiğini söylüyorlar. Bu eleştirilere cevaben ne söylemek istersiniz?

Kadri: Biz var olan bir durumu sebep-sonuç ilişkisiyle ülkenin koptuları elverişince en gerçekçi şekilde anlatmaya çalışıyoruz.

Onur Akbay: Uyuturucu, kadın ticareti ve çocuk istismarı karpı otan bir ekibin hikayesini anlatıyoruz. Ama bazı insanlar bunu görmüyorlar, yoldere özendiklerini söylüyorlar; buna katılmıyoruz. Biz gençlere uyuturucu içersen



ölürsün, uyuturucu satarsan hapse düşersin, sonra yine iyi olmaz diyorum.

Savaş: Lüks villardaki gençin yaşantısına özenmek toplumun yazgısına ne kadar katkıda bulunuyor bunu düşünmek lazım. Olmayan hayatları, kurgu hayatları idealize ederek gençlere bunu empoze etmek

Sinemamızda dizi projelerimizde gerçek meselelerle ilgileniyoruz.

mi, yoksul toplumun içinde sokakta karşılaştığımız sorunları dile getirmek mi? Biz sinemada gerçek meselelerle ilgileniyoruz.

Sinema filmi çekmeye nasıl karar verdiniz?

Savaş: İlk başta "Bunu YouTube'a atalım beğenirse sinema filmi çekelim" diyorduk ama reaksiyon alınca devam ettik. Her sezon sonunda "Sinema vakitimiz geldi mi?" diye soruyorduk. Kendimizi hazır hissetmediğimiz de hep frenle bastık ve bütün şartların olgunlaşmasını bekledik. İlk günden beri hayalimizde olan şeyi bugün hayata geçirmek kısmet oldu.

Kadri: Belki ilk aldığımız geldiğinde sinema filmisi çekseydik bu kadar etkili olmazdı. Film fikrimizi demedik, zihinsel olarak hazır hale geldik ve kendimizi geliştirdik.

Filmin konusu dizinin devamı niteliğinde mi olacak?

Kadri: Dizinin devamı gibi ama geçmişte yaşananları doğrudan bağlantılı değil. Savaş, Cihat ve Azad kendilerine yeni bir hayat kuruyorlar. İzmir'de oto yıkama açıyorlar ve suçtan uzak bir şekilde yaşıyorlar. Sokaklarda mendil satan bir kız çocuğunun birtakım kötü insanlarla yolu kesişiyor ve bu adamlardan kurtulmak için bizimkilerin dükkana atıyor kendini. Ve bizimkilerin bu kız adamlara teslim etmemesiyle macera başlıyor.

Sıfır Bir'in ardından Adana'daki Hürriyet Mahallesi insanları için oldukça ilgi çekici bir yer haline geldi.

Kadri: Evet, geçen gün Adana'da taksiye bindim, adam dedi ki "İnsanlar önce Hürriyet Mahallesi'ni gezdirin sonra, orayı görmek istiyoruz" diyorlarmış.

Onur: Müze gibi (gülüyor). Geçen bir arkadaşım aradı "Ya kardeş burada bir çocuk var, iki gündür bankta yatıyor, siz görmek için" dedi. Bu tip olayları karşılıyoruz. Bir dönem de bizi aynı evde yaşıyoruz zannediyorlardı.

Savaş: İstanbul'dan, Ankara'dan, İzmir'den, Antalya'dan, Bayburt'tan pek çok şehirden insan dizden sonra Hürriyet Mahallesi'ne geldi, bir anımda bu kültürel etkileşimi de sağlıyor.

Sinema filminin ardından "Sokağın Çocukları" isimli yeni dizi için çalışmaya başlayacaksınız. İzleyicilerinizi Sıfır Bir tadında bir dizi mi bekliyor?

Kadri: Sokak hayatının farklı yüz gruplarına nasıl etki ettiği anlatan bir dizi olacak. O da Sıfır Bir'e benzer bir dünyada, gettoda geçiyor. Çocukları, gençleri ya da bu hayatın içinde yıllarını geçirmiş 50-60 yaşlarındaki insanları nasıl etkiliyor bunları





ÖMÜR UZEL

ALLEGRO DEFO

Dinle beni zaman!
Yaralı bir hikâyeye
İyi gelmiyor akreple yelkovan
Büyüdüğüm mahalle iliklerimden geçiyor
Geçerken nemleniyor evler
Ve maziyi yırtarak geçen o saniyeler
Bir çocuğun en büyük düşmanıymış meğer

Dinle beni Mikail!
Biraz yağmur yağsa
İlansız şu çorak dizeler
Toprağın suya doyması gibi
Susadı bak kelimeler...
Bırak, aksın mai
Yağmursuz şiir bize; pestenkerani

Dinle beni Sebastian!
Gururum kaldı masada
Biraz anason buluşmuş, biraz da barbunya
Soğuklar, sıcaklara kompres
Masanın gözdesi yine o fettan karides
Gururum diyorum Sebastian,
Kaldı masada
Toplarken dikkat et
Kırılmasın musibet.

Dinle beni Asya!
Ellerim büyüdü benim o vapurda
Geçerken karşıya.
Büyümeyi ben istemedim aslında
Annemin sureti var bak hâlâ
Tüm kek kalıplarında.

Dinle beni Azrail!
Gitmenin henüz zamanı değil
Yaşanmamış hikâyeler, bavulda beni bekler
Pelerininde biriktirdiğin ölümler
Oyuna devam edemezler
Oyun dediğin azizim;
Bir sana,
Bir de bana benzer. ✨

DİPNOT*

ÖMER GÖKSEL



Ölümünden bile vergi toplayan bu sisteme türkü bile yakamıyor olmak, nereden nereye geldiğimizi açıkça ortaya koyuyor.

MANDAYA SÖĞÜT DALINDA YUVA YAPTIRAN VERGİ SİSTEMİ

Vergi isyanları bu toprakların emselden benî kadiminde vardır. Bu isyanlar kimi zaman ayaklanma, kimi zaman direnme, kimi zaman destanlar, kimi zaman da türkülere vergi isyanı olarak karşımıza çıkar. Hatta 1980'li yıllara kadar çok sayıdattırık yazılmıştır yüksek vergilere, keyfi vergilemeye ve vergi adaletsizliğine dair.

"Manda yuva yapmış söğüt dalına..."

Osmanlı zamanında, Kastamonu'nun Tosya bölgesinde halktan vergi toplayan zalim bir zalim bir Bey (tahsildar) varmış. Vergi yükü ve Bey'in keyfivergi uygulamaları artıkça halk korkudan direniş gösteremese bile türkü ve şirlerle bu mutsuzluklarını dile getirmiş. Özellikle hiciv alanında üstün olan aşkardan birisi bir gün işte bu türküyü yakmış vergye karşı isyanı barındıran ve Bey'i de yeren hatta dalga geçen ifadelerle.

İşte bu türküyü besteleyen aşık, bir gün Bey'in bir eğlencesine davet edilmiş (eğlenceyi yönetmek için), gecede kendisine diğer misafirler için hazırlanan yemeklerin verilmesi ve sadece "tirit" diye bilinen ve et suyuna ekmekek doğranmasıyla oluşan yemeğin sunumlarıyla birlikte ofesi daha da artmış ve bestelediği türküyü Bey'e söylemeye başlamış.

"Manda yuva yapmış söğüt dalına, aman aman, Yavrusunu sinek kapmış gördün mü? Amanın yandım"

Aslında manda, dalları yere kadar eğilen bir söğüt dalının altında, zayıf derisini güneşten korumak için gizlenmiştir. Ancak uzaktan bakıldığında sanki söğüt dalına yuva yapmış bir manda belirmektedir. Manda o dönemde köylünün tek geçim kaynağı ve aynızamanda toprak işlemedeki en önemli araçtır. Neredeyse her mandayavrusunu vergi adı altında toplayan Bey'e hiciv ile bu iki mısrayı söyleyerek gıngış yapmış türşâşık.

"Sabahınan erken çifte giderken, aman aman, Öküzüm torbadan düştü gördün mü? Amanın yandım"

Yine toprak işlemede sıkça kullanılan

öküz aynı zamanda Bey için de iyi bir gelir kalemidir. Torba ise öküzün boynuna bağlanan ve içinde karnını doyurması için yemi bulunan, yemi yediğinde ancak çalışabilen bir gereçtir. Ancak aşık burada kendisine diğer misafirlerden farklı olarak sunulan yemeği görünce ikinci olarak bu mısrayı söyler. Çünkü öküz Bey için nasil vergi demek ise aşık da o eğlence için bağdır ve bir nevi açlığını dile getirir.

"Sabah ezanını okurken, aman aman, Müezzin minarenden uçtu gördün mü? Amanın yandım"

Aşık bu kitada da, vergi ile kendilerini her gün ezen Bey'den yana tavrı koyan din adamlarını eleştirerek, uçmayı bir nevi dalga geçerek söylemiştir. Yani dinimizin gereği olarak mazlumdun yana olması gereken dinin temsilcileri de Bey'den yana tavrı koyunca onlar da, dalga geçmek kaydıyla bir göndermede bulunmuştur.

"Amanın amanın amanın yandım
Tiridine tiridine bandom
Bedava mı sandın para verip aldım
Tiridine tiridine bandom
Bedava mı sandın para verip aldım"

Otomobilde
radyo var diye
TRT payı alan,
20 dal sigaranın
17 dalına göz diken,
ölümünden bile vergi
toplayan bu sisteme
türkü bile yakamıyor
olmak....



Aşık kendisini devamlı eleştirdiği için Bey tarafından o gececeğilmiş, hor görülmüş ve bir nevi cezalandırılmıştır. Türkünün nakaratı da bunu anlatır. Misafirlerden ayrı olarak tirit yemeği verilen aşık bu durumun bir bedel karşılığında olduğunu ve bu duruma sebep olan Bey'in vergi zulmine karşı devamlı ses çıkartması, karşı gelmesi, sessiz kalmamasından ileri geldiğini belirtir. Nakarat kısmındaki para da işte bu bedeldir.

Yıllar boyunca yığılması, keyfi vergilere karşı çeşitli tepkiler vermiş bir halk olarak daha nice türkülerimiz olduğunu hatırlatmakta yarar var. Bu örnek yıllarca dinlediğimiz ama gerçek hikayesini belki de bilmediğimiz türkülerden sadece biri.

İçinde bulunduğumuz şu dönemde;

- Otomobilde radyo var diye TRT payı alan,
- Tirnak makasından törpüye ÖTV koyan,
- Vatandaşın suyunu KDV'salan,
- 1 liralkıcep telefonundan 189 lira vergi alan,
- 3 liralkı yurt dışı siparişinden 870 liralgümrük sunum ücreti tahsil eden,
- 20 dal sigaranın 17 dalına göz diken,
- Bir arabakendimizde, iki arabadevletimizaldıran,
- Ölümünden bile vergi toplayan bu sisteme türkü bile yakamıyor olmak nereden nereye geldiğimizi de açıkça ortaya koyuyor. O yıllarda, yemek pişirmek için Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) ödeneceği bilinsede ne türküler, ne şirler, ne hicivlerortayaçıkardı kimi bilir...

Yani mandaya söğüt dalındayuva yaptırnvergi düzeni sanabaneler yapmazderken Hasan Hüseyin Korkmazgün'ün şu dizeleri aklımda belirliverdi;

"Mandayuvayapmış söğüt dalına
yapar mı yapar,
yavrusunu sinek kapmış
kakar mı kapar,
bu bıçak böylesine kahpe ellerde
bu boyun kıldan ince

Sosyal medyada "Orman Mühendisi" adıyla yaptığı paylaşımlarla insanları doğa ve ağaçlar konusunda bilinçlendiren **SÜLEYMAN ÖZYURT** ile konuştuk...

DAHA YEŞİL BİR DÜNYA

OSMAN

PALABİYİK

İNSANLAR AĞAÇLARI TANINIS İSTİYORUM

"Orman Mühendisi" profilini 2015'te açtım, çünkü çevremdeki insanlar dahil çoğu insanın ağaçları tanımadığını gördüm. Ağaçları ve diğer bitkileri, bilebildiğim kadarıyla, tanıtarak insanlara sevdirmeyi amaçladım. Her gün işe giderken yolunm üzerindeki ağaç tanımadan yanından geçen insanların o ağacı bilmesini istedim. Eğer ağaçları ve bitkileri tanışsak onları sever ve sahip çıkarız diye düşündüm hep. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir konu bence.

da bu sitye entegre edip yayın yapmayı planlıyorum. Fidan dikimleri konusunda içerikler üretmek istiyorum. Örneğin bir meşe ağacının altında oturup, onu anlatmak, orman sarmışlığını neden ormanda olduğunu anlatmak, hangi tür ormanda ağaç fundasının olduğunu göstermek, koca yemiş meyvesini yerken kuşların neden bağırdığını, sesler çıkardığını anlatmak, orman toprağının neden bu kadar yumuşak ve güzel koktuğunu hissettirmek isterim.

AĞAÇLARI TANISAK DAHA ÇOK SEVE RİZ

Ağacı, ormanı yeterince bilmiyoruz, bilip tanışsak daha çok seveceğiz. Bilinçli bir canlı olarak, doğaya karşı birtakım sorumluluklarımız var. Çevremizi kirliletmemeli, ormanlarımızın nimetlerinden istifade ederken ona zarar vermemeliyiz. Doğada yaşayan canlılar zarar vermemeliyiz. Çünkü her bir canlının bir görevi ve varolma nedeni var. Kuşlar azarlar vererek ormanları kim temizleyecek? Kuşlar ormanların gönüllü temizleyicileridir. Ormandaki fareyi öldürürsek toprağı kim havalandıracağız? Hep şunu düşünmeliyiz: Doğa binlerce parçadan oluşan bir dengeyi ifade eder. Bu denge içerisinde

zarar verdiğimiz her obje bütünlüğü bozar.

FIDAN DİKMEK SPOR YAPMAK GİBİDİR

Fidan dikmek spor



yapmak gibidir, sürekli yapmazsan faydasını göremezsin. Sağlık; beden ve ruhen iyi olmak anlamı taşır. İnsanlar, doğa ile iç içe olup doğanın gelişmesi adına çalışırlarsa beden ve ruhen kendilerini çok iyi hissedeceklerini görecektirler. 🌱

Her gün işe giderken yolun üzerindeki ağacı tanımadan yanından geçen insanların o ağacı bilmesini istedim.

FİDANLARA ÇOCUK GİBİ BAKMAK GEREK

Fidan üretimi ayrı bir emek, dikmek ayrı bir emek, dikilen fidanların bakımını üç yıl boyunca yapmak, korumak başka bir emek. Çeşitli nedenlerle kuruyan fidanların yerine yenisini dikiyoruz. Çapası, sulaması, ot temizliği vb. işler de bu üç yıl boyunca devam ediyor. Fidanlar biyolojik bağımsızlığı kazanana kadar çocuğumuz baka gibi bakıyoruz onlara. Yoksa başarılı olamayız.

AĞACA VE ORMANA SEVGİ

Artan nüfus, sanayileşme gibi etmenler dünya ormanları üzerinde baskı oluşturuyor. Bilimsel çalışmaları referans alarak doğru teknikle, doğru zamanda ve doğayı anlayıp doğayı taklit ederek yeni yeşil alanlar daha doğrusu yeni ormanlar tesis ederek daha yeşil bir dünyayı inşa edebiliriz. Ülkemiz dünya ülkelerine kıyasla ağaçlandırmaya ve yeni yeşil alanlar oluşturmaya konusunda çok başarılı. İşin bizzat içinde olan ve uygulayan biri olarak söylüyorum. Tarihi ve genetik kodlarımızda ağaca ve ormana sevgi olduğu için koruma konusunda da hassas bir toplumuz bence.

AĞAÇLARDAN OLUŞAN BİR KÜTÜPHANE

Yapım çalışmaları devam eden bir sitemiz var: www.agacartanilyalim.com Bir ağaç kütüphanesi gibi olacak orası. Herkes aradığını bulacak, merak etmediği ama okuyunca merak edilecek bir sürü şey öğrenecek. Yayıncı Mehmet Ali & Arkadaşları



**Asıl soru şu:
Şimdi ben,
bu cevaplarla
ne yapacağım?**

İHLAMUR GÜNLÜKLERİ

Seyrüsefer

Başak Buğday
2017

**BAŞAK BUĞDAY,
İHLAMUR GÜNLÜKLERİ-2**
Seyrüsefer

Kitapçılarda!



Mehmet Önder, Yayıncı



ÖLMEK ÜZERE / GÖKÇE BAYRAKTAR

Aydınlıktı, sessiz
Sonra bir gün
Uzun yağmurlardan sonra
Sokakları çaldılar
Gece lambalarını
Bir gece ay söndü
O gitti
Erkendi oysa daha
Gözlerine bakmama az kalmıştı

Sonraki gece
Salıncakları çaldılar
Salıncakları olmayan parklar
Ne kadar mutluluk verebiliirdi insana

Pul pul döküm derimden,
Hüzünü ve duvarları
Kasveti yolları
Bir gece de onları çaldılar

Bir tren garında
Algın algırken
Pencereden pencereye
Bir masal esti ansızın
Bir şarkı çaldı kasette.
Sesleri çaldılar
Renkleri de

Bir gece
Beyaz perdeleri izledim
Beyazdı zannımcı
Uzandım,
Ölmek üzere
Yanımdaydı yanı hayal,
Ben toza dönmekteyken
Usluca dokundurdu dudaklarını
Hissettim
Onu hep hissederdim

Geceyi üzerine giymiş saçlarından
Uzun ellerinden,
Ondan yine ona doğru
Ölmek üzere...

Şifalı sayı için 15 Ocak tarihine kadar
İyik ya partisine katılıp bendenizle aynı
adresine geliniz. Gönderdiğiniz ay
OT'ya yerini al.



AYRINTI / YUSUF GÜZELTAŞ

Tüm zihnimi toparlayıp
Yazmak istedim:
"Bir adam vardı,
Ve şans ona hiç eşik etmedi."
İşte bütün hikâye bu.
Geri kalanı ayrıntı...

İNTİHAR ÇOKLU BİR TEŞEBBÜSTÜR / HESNA TUNÇER

Kadının karanlığı bölünemezdi şimdi
Çünkü adamın gözlerindeki ışık
Sadece fotoğraflarda devam etti parlamaya
İntihar çoklu bir teşebbüstü
Önce adamı sonra kadını öldürdü

Yokluklar başladı
Çöllükler ve halsiz yatmalar
Ölen sevgilinin ansı
Boğazdaki sızıyla
Saldırısı vücudu

İntihar çoklu bir teşebbüstür
En çok da kalanları öldürür

Gülmeseydin
mesela bu kadar güzel
Uzun lafın kıyası,
suç bende değil,
Unutamıyorsam seni
Girmeseydin hayatıma
bu kadar güzel

Birinin ruhu ışığa kavuşur bedeni
kaybolur
Diğerinin bedeni kalır ruhu
karanlıkta kavrulur
İntihar çoklu bir teşebbüstür
Onlarca ruh öldürürken
Tek bir beden öldürür

Ve adam attı gölgesini yüksekte
Ama kadının güzel yüzü fazla güzeldi
Karşısında ölmek için

Öyle kolay ki unutmamı seni
Geçtiğimiz yollardan geçmemem mesela
Güldüğümüz şeyler çıkma aklımdan
"Yanımda kal" demese mesela şarkı

Öyle kolay ki unutmamı seni
Hafıza-i beşer daha da nişyan ile malul olsa,
Keman sesi yasaklansa halka açık alanlarda
O kadar kolay unutturdum ki seni

Gülmeseydin mesela bu kadar güzel
Uzun lafın kıyası, suç bende değil,
Unutamıyorsam seni
Girmeseydin hayatıma bu kadar güzel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hayalperest Yayınevi ile sanat hakkında her şey



Aydınlatıcı ve coşkulu üslubuyla elinizdeki bu kitap, sanatın nasıl üretildiği, yorumlandığı ve sergilendiği konusundaki önemli sorulara güvenilir yanıtlar veriyor. Gereksiz teknik terim kullanımından bilinçli şekilde uzak durulan Sanat Hakkında Kısa Bir Kitap, sanatçının yaratıcı dürtüsü ve eserlerinin ardındaki motivasyon üzerine düşünmeye sevk eden ilgi çekici ve ilerlenmesi kolay bir rota sunuyor.

"John Berger'in Görmeye Biçimleri adlı eserinden bu yana okuduğum, görsel sanat üzerine yapılmış en etkilileyici inceleme."

Eduard Dimenndberg,
Kaliforniya Üniversitesi
Görsel Sanatlar Profesörü

SANAT KURAMLARI, SİNEMA, FOTOĞRAF, MODA, MÜZİK VE MİMARLIK İLE İLGİLENEN TÜM OKURLARA
EŞSİZ BİR KÜTÜPHANE HAZIRLAYAN YAYINIMIZIN TÜM KİTAPLARI İÇİN...

www.hayalperestkitap.com



**SANATIN
TÜM ÖYKÜSÜ**



**FOTOĞRAFIN
TÜM ÖYKÜSÜ**



**SİNEMANIN
TÜM ÖYKÜSÜ**



**MODANIN
TÜM ÖYKÜSÜ**



**OSMANLI KİTAP SANATINDA
DOĞAL ÇİÇEKLER**



**SANATIN BÜYÜK
USTALARI SERİSİ**

Michelangelo
Leonardo da Vinci, Caravaggio,
Velázquez, Rembrandt,
Albrecht Dürer, Monet,
Cézanne, Van Gogh,
Renoir, Klimt,
Egon Schiele, Paul Klee,
Kandinsky

**HOLLANDA'DA
GRUP PORTECİLİĞİ**
Alois Riegl



Emniyet Evleri Mah. Çelebi Mehmet Sk. No:3/A 4. Kat Katıhanne / İstanbul Tel: (0212) 270 00 20 Faks: (0212) 270 00 90



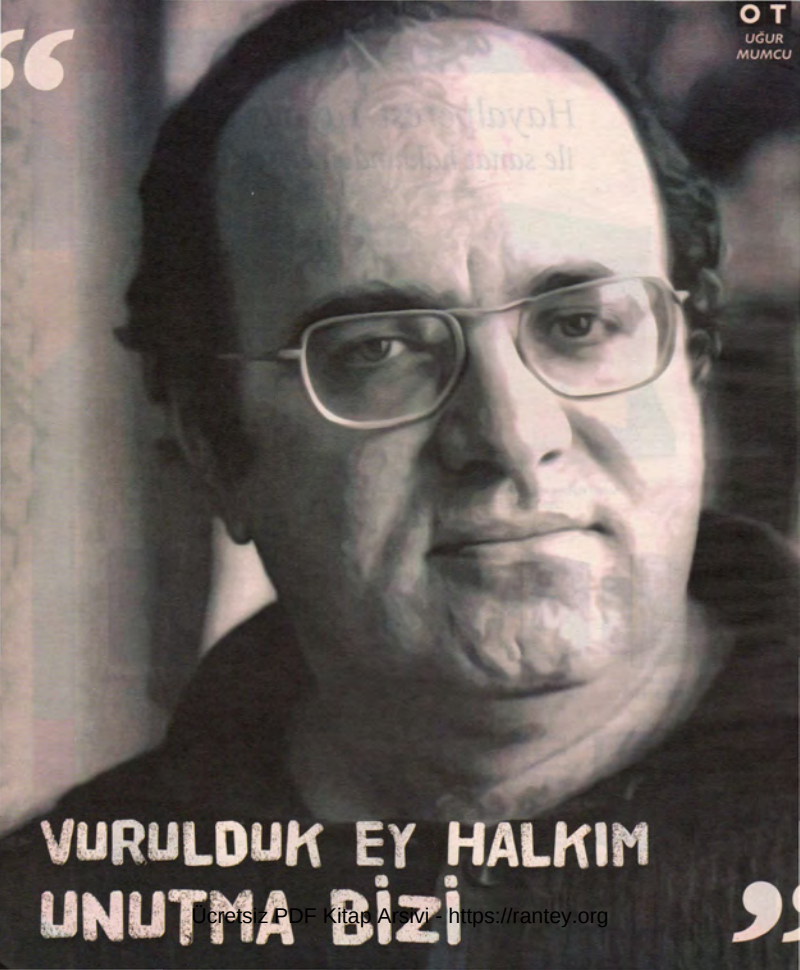
/ hayalperest yayinevi



/ hayalperest yayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Arganşefası



“

OT
UGUR
MUMCU

VURULDUK EY HALKIM
UNUTMA BIZI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

”